

Роман Коваль

філософія
СИЛМ

Бібліотека Історичного клубу «Холодний Яр» і полку «Азов»

Серія «Українська думка»

Книга 1

Роман Коваль

ФІЛОСОФІЯ СИЛИ

Есеї

Київ – Мена

«Домінант»

2016

УДК 329.7
ББК 84.4Укр6
К56

Це роздуми Романа Ковалю про причини минулих поразок і шляхи майбутньої української перемоги.

В основу «Філософії сили» лягли праці Романа Ковалю «Підстави націократії» (1994), «Філософія українства» (1995) та деякі неопубліковані статті початку і середини 1990-х років.

Рекомендовано Історичним клубом «Холодний Яр» і полком «Азов» для вивчення в середніх і вищих навчальних закладах Міністерства оборони України, МВС, Національної гвардії і Патрульної поліції.

Рецензент доктор історичних наук Олег Однороженко
Редактор Надійка Овчарук

К56 Коваль, Роман

Філософія сили / Роман Коваль; Бібліотека Історичного клубу «Холодний Яр» і полку «Азов». — Київ – Мена: в-во «Домінант», 2016. — 88 с. — (Серія «Українська думка». — Кн. 1).

ISBN 978-966-2610-71-0

Це роздуми Романа Ковалю про причини минулих поразок і шляхи майбутньої української перемоги.

УДК 329.7
ББК 84.4Укр6

ISBN 978-966-2610-71-0

© Коваль Р. М., автор, передмови, примітки, 2016
© «Орієнтир», 2016
© Мельник М. Ю., обкладинка, верстка, 2016

*Ти не знаєш, хто такий Габермас,
Маркузе і Гайєк?
Тоді ти той, хто нам потрібен.
Ти не знаєш, у чому істина?
Чудово! Ти почувеш її від нас.
Ти примітивний?
Тоді твої інстинкти легше звільнити
від тягаря розуму.
Ти не любиш своєї Батьківщини?
А як можна любити те, що ми
ще не відвоювали!*

ЗМІСТ

ЧИЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА?.....	6
ЧОМУ МОВЧИТЬ ЕТНІЧНИЙ ГОСПОДАР?.....	7
ПОТРІБНА ЛИШЕ КОМАНДА.....	9
ПЕРЕДМОВА ДО КНИЖКИ «ПІДСТАВИ НАЦІОКРАТІЇ».....	12
ПРИЧИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОРАЗКИ.....	12
ВЛАДА НАЦІОНАЛЬНОГО ДУХУ.....	15
ПОЧУТТЯ КРОВНОЇ СПІЛЬНОТИ.....	16
ТУРНІР НАЦІЙ.....	18
ВОЛЯ ДО БАТЬКІВЩИНИ.....	19
МИР ЧИ ВІЙНА?.....	21
ДЕМОКРАТІЯ ЧИ ДЕРЖАВНІСТЬ?.....	22
ЛАД УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	24
ФОРМУЛА ДУХОВНОГО ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ.....	27
АВТОРИТЕТ ВЛАДИ.....	28
ТВОРИМО УКРАЇНСЬКУ ЛЕГЕНДУ.....	30
ПОЛІТИЧНА ФІЛОСОФІЯ ДСУ (ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ ДО КНИЖКИ «ПІДСТАВИ НАЦІОКРАТІЇ»).....	34
ПЕРЕДМОВА ДО «ФІЛОСОФІЇ УКРАЇНСТВА».....	35
КУЛЬТУРА ЧИ ЦИВІЛІЗАЦІЯ?.....	35
ПРО СОЦІАЛІЗМ НЕВІЛЬНИКІВ-ПЕРЕМОЖЦІВ, СВОБОДУ ВІД ДЕРЖАВИ ТА УКРАЇНСЬКУ ЕЛІТУ.....	38
РОЗУМ МОЖЕ ОБДУРИТИ (ЛИСТ ТЕРНОПІЛЬСЬКОМУ ПРОФЕСОРОВІ).....	40

ПРОФАНАЦІЯ СЛОВА, ДЕВАЛЬВАЦІЯ ДІЇ.....	44
ПРО БРАТІВ-ГАЛИЧАН ТА НАДДНІПРЯНСЬКИЙ МЕСІАНІЗМ.....	48
ПОЛІТИКА «МАЛОГО» ЗЛА.....	49
ЧИ НЕ ЗАПІЗНО ПРИХОДИТЬ ПРОЗРІННЯ?.....	51
ОСПІВУЙМО УКРАЇНСЬКЕ НАСИЛЬСТВО!.....	53
СТАТИ НАРОДОМ-ПЕРЕМОЖЦЕМ!.....	55
БУДЬМО ПРИКЛАДОМ!.....	58
ПРО ГУМАНІЗМ.....	60
МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ.....	61
ТВОРИТЬ УКРАЇНСЬКУ ІСТОРІЮ!.....	62
СЕЛЯНСТВО — ЄСТВО УКРАЇНИ.....	63
РЕФОРМИ: ПАНАЦЕЯ ЧИ МАНІВЦІ?.....	64
ТВОРИМО УКРАЇНСЬКИЙ КАПІТАЛ!.....	66
СПОВНИТИ «ЗАПОВІТ»!.....	67
УКРАЇНЦІ — НАЦІЯ ГЕРОЇВ.....	68
ПРО ДІТЕЙ ТА БАТЬКА НАЦІЇ.....	70
КОМПЛЕКС «НАРОДУ-ДИТИНИ».....	73
ОБРАЗ БАЖАНОГО УКРАЇНЦЯ.....	74
СОЦІАЛІЗАЦІЯ МЕНШИН.....	76
СЛИМАК ПРО ГЕРОЇВ.....	77
ПРО ДЕРЖАВОТВОРЧИЙ РИТУАЛ УШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ.....	78
ЧЕРЕЗ ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЇВ — ДО ПРАВЛІННЯ ГЕРОЇВ.....	79
ПРО АВТОРА.....	81

ЧИЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА?

*За оцінкою деяких міжнародних експертів
Україна надала своїм меншинам набагато більше прав,
ніж того вимагає Міжнародний пакт про громадянські
й політичні права.*

*Леонід Кравчук. Брюссель,
7 липня 1992 р.*

«Севастополь — город русской славы», «Донбасс — край ста национальностей», «Копайгород считался еврейским поселением», «русский город Харьков», «Умань — многонациональный город», «в Львовской области проживают многие народы».

Український письменник Петро Перебийніс у «Еврейских вестях» пише про старовинне українське місто Шаргород і називає цю статтю: «Шаргород вітає нас: шалом!» Вітає нас, українців, як гостей. Перебийніс переконаний, що «без єврейського слова, без єврейського духу Шаргород — не Шаргород».

Мер Вінниці Д. Дворкіс обіцяє, що в підпорядковане йому місто незабаром «вернуться все те, кто выехал в Израиль». Він справді все робить, щоб незабаром і Вінниця привітала нас, гостей: «Шалом!»

У Брюсселі Леонід Кравчук дав обітницю «відроджувати іудаїзм» в Україні...

Бути євреєм в Україні — радість, задоволення, засвідчує газета Товариства ім. Шолом-Алейхема «Эйникайт». Престижно бути в Україні росіянином, непогано бути й азербайджанцем, арабом, негром...

Мільйони росіян-переселенців переконані, що Україна «их родина», а член президії Верховного Совета України Дмитро Павличко переконує свого єврейського друга: «Не там, а тут твій Ізраїль». Тобто в Україні.

Все ж таки незрозуміло: чия батьківщина Україна — росіян чи євреїв?

Роман КОВАЛЬ
Київ, 1993 р.

ЧОМУ МОВЧИТЬ ЕТНІЧНИЙ ГОСПОДАР?

Період, коли, здавалося, руйнівні процеси зупинилися і почалося відродження українського народу, закінчився. Останнім успіхом українців стала перемога на референдумі 1 грудня 1991 року. Україну визнали країни світу.

Але українська еліта виявилася неспроможною гідно вирішити епохальні завдання. Її неповноцінність бачили і в Москві, й у Вашингтоні. Тому й діяли супердержави супроти України безцеремонно: слабкий завжди провокує на брутальність. Якби на чолі ядерної Української держави стояли Євген Коновалець, Степан Бандера чи Роман Шухевич, уряди інших держав поводитися б з Києвом шанобливо.

Капітуляція нинішньої еліти закономірна: романтичні слова про миролюбність України завершилися її роззброєнням, втратою Чорноморського флоту і контролю над Кримом, а тепер вже й Донбасом. Відповідно до ослаблення київської влади зростали сепаратистські рухи у Криму, Закарпатті, Буковині, Донецькій та Луганській областях...

Намагання перетворити імперську армію в українську виявилися безуспішними. Керована російськими генералами армія не стала запорукою нашої незалежності. Більше того, вона несе смертельну небезпеку: деякі полки і дивізії готові повернути зброю проти України. Необхідна лише шифрограма міністра оборони Росії.

Поки ж у контратаку кинуто національні меншини, до яких українці виявили надлояльність. Ідеться насамперед про росіян, «культурні» товариства яких стали осідками антиукраїнських сил, котрі керуються й фінансуються з Москви.

Відчувши слабкість київської влади, оклигали імперкомуністи і комсомольці, агресивність яких зростає з кожним днем. Директори заводів формують «робочі дружини», що вже сьогодні готові захопити головні вузли управління.

Перейшли в наступ шовіністи всіх мастей, різко зросли тиражі та вплив їхніх друкованих видань. Практично всі вороги Української державності, настрашені восени 1991 року рішучими словами українських демократів, повилазили зі своїх закапелків і перейшли в

наступ: у Верховній Раді, у пресі, на заводі, на вулиці. Бо рішучі слова демократів не були підкріплені чином.

Інфляція слів, слабкість націоналістичних організацій зумовили збайдужіння тих, хто міг бути рушійною силою національного здвигу.

Українізація, якою росіяни лякали весь світ, так і не відбулася. Не вистачило сил, сміливості і, головне, нестримного бажання мати свою державу.

Не виявилось серед українських керівників Міхновських, Петлюр, Коновальців. Зате був повний набір політичних мертвяків: ксенофільних винниченківців та драгоманівців.

Квола і задрипана «еліта», зібгана з тих, хто все своє життя нищив Україну, колаборувала з окупантом. Відчувши, що буде бита, вона кинулася брататися з тими, хто найбільше загрожував Україні.

Малоросійська «еліта» ніколи не ставила перед собою завдання здобути Українську державу або загинути в боротьбі за неї.

Єдине її бажання — представити капітуляцію як перемогу. Малоросійських політиків тривожить проблема: як мирно, без кровопролиття поступитися владою (принаймні значною її частиною) політично активним меншинам, юридично точно оформити захоплення ними владних структур і при цьому зберегти усмішку тріумфатора і впевненість, що доступ до привілеїв у них залишиться.

Зрозуміло, що за такого стану справ етнічний господар України свого слова не скаже.

Астенічна, зігнута, слабкої волі малоросійська еліта обов'язково буде відсторонена. Питання тільки: хто зробить це? Українські патріоти, які є в нашому війську? Чи війська РФ?

Якби політичні поразки демократів супроводжувалися економічними успіхами, населення не ремствувало б: для нього сите рабство краще, ніж голодна воля. Але доходи населення зменшилися, і воно почало ворохобити. Ми, кажуть, 1 грудня голосували за незалежність, а тепер прозріли...

І доходиш гіркою висновку: власної держави малороси не хочуть. Зникло в колись козацької нації бажання «панувати у своїй сторонці».

Рабська філософія «прозрілих» шириться. Тож про демократію сьогодні говорити передчасно: народ не хоче бути владним, він згодний, щоб ним керував хтось інший, щоправда за умови обов'язково забезпечення фізіологічних потреб. Хай керує Москва, Вашингтон — аби ціни на ковбасу знизилися.

Чи треба чекати, коли інші народи знову накинуть нам свою владу?.. Політика компромісів президента і його демократів підказує, що час толерантних дискусій і «круглих столів» із міжнаціональних питань минув: або Україна під натиском імперії знову стане колонією, або оновлена еліта візьметься будувати Українську державу твердою рукою. Мають бути серед нас люди, готові взяти на себе відповідальність за вибір, які змусять людей повірити в цей вибір, визнати його своїм і працею наблизити здійснення ідеалу національної свободи.

Мусимо пробудити в українському народові гін до могутності. Могутнім, а отже, й незалежним можна стати лише тоді, коли нестримно хочеш цього.

Тільки тоді повернеться на наші терени українська мова й етнічний господар скаже владно: «Від сьогодні в Україні один закон — український, одна державна мова — українська, один господар — український народ!»

*Народна газета (Київ). — 1993. —
Ч. 9 (90). — С. 2.*

ПОТРІБНА ЛИШЕ КОМАНДА

«Тот день, когда последний еврей уедет от нас, будет началом нашего конца. Последним днем Украины, — заявила на засіданні українознавців Єврейського університету Держави Ізраїль Лариса Скорик. — Расово чистая, стерильная Украина — это ужасно, в такой стерильной Украине я бы не смогла жить» (Хадашот. — 1993. — № 2). «В свое время, — підтримав демократичну подругу Дмитро Павличко, — я переживал изгнание евреев из Украины как негативное явление, т. к. я считаю, что евреи не должны покидать нашу страну».

Не будемо питати брехливого поета, коли і хто виганяв євреїв з України, — відповідь очевидна: ніхто ніколи їх з України не виганяв, а отже, Павличко ніколи не переживав з цього приводу.

«У меня есть надежда, — продовжує він щирю бесіду, — что в связи с демократическими переменами мы остановим эмиграцию. И может быть, кого-то возвратим. Вообще мы хотели бы общего пространства, циркуляции» (там само).

Як не згадати тут вірша, в якому Павличко переконував свого єврейського брата: «Не там, а тут твій Ізраїль». Тобто в Україні.

Не здивуюся, коли поет напише до свого старшого московського брата: «Не там, а тут твоя Росія». Відома ж бо його любов до російського наїзника: за його визнанням, він усе робитиме для того, щоб росіянам жилося в Україні краще, ніж у Росії, щоб вони навечно вкоренилися в нашу землю.

Посол в РФ Володимир Крижанівський запевняє московсько-шовіністичний істеблшмент, що український нарід «с огромным уважением относится к российскому народу», що українці «не перестали нуждаться» в росіянах. Український же народ п. Крижанівський називає не інакше як «многонациональным», зараховуючи до нього росіян, євреїв, циган, корейців, поляків, усіх, хто посів наші землі. Непокіть його доля «нешчасних» росіян, на захист яких він обіцяє стати.

Павло Кислий, «колись видатний діяч НРУ», вже став на захист «гноблених». Українізацію народної освіти в Рівному він розцінив як «порушення прав людини» і рішуче вимагає припинити творити «наругу» над росіянами.

Пани Танюк та Чорновіл стають лобістами Едуарда Гурвіца, який прагне відхопити від України на 99 років «Одеську вільну економічну зону», і пропихають його у вищі ешелони влади.

Серед депутатів-демократів Верховного Совету України є й члени транснаціональної партії, дехто з них, наприклад пани Московко та Збітнев, очолюють «українські» партії: ОСДПУ, СДПУ. Штаб-квартира транснаціональної партії загіздилася в Римі...

Вищі київські урядовці запевняють країни «сімки», що Україна, роззброюючись, проводитиме прозахідну політику.

І, нарешті, президент Кравчук, поклявшись у вічній дружбі російському, а згодом і американському народові, кладе вінок на могилі основоположника сіонізму Теодора Герцля і складає публічну обітницю «возрождать иудаизм в Украине». А ще гірко плакав у ярмулці біля Стіни плачу.

Президент України і його вірні демократи орієнтуються на росіян, євреїв, американців... І ніхто не закликає орієнтуватися на українців.

Тверезі голоси губляться в гучному хорі ксенофільних українських керівників. Так потонує голос народного депутата Любомира Пирога. Коли в нього спитали про особливості української душі, він відповів: «На її карб можна віднести доброту, гостинність, терпимість... Остання

часто йде на шкоду. На певних етапах національної історії — для самозбереження — повинен виявлятися егоїзм. Бо постійна доброта, запобігання перед іншими (щоб, боронь Боже, хтось не образився...) і призвели націю до нинішнього стану».

Прості справедливі слова: національний егоїзм — запорука того, що ми не зникнемо, не розчинимося в чужому етнічному морі, що кількість чужинців в Україні перестане зростати. Любомир Пиріг, до речі, навів дані, що протягом ХХ ст. кількість росіян в Україні збільшилася в 4,7 разу, білорусів — у 3,6, вірмен — у 3,8, українців же — в 1,7 разу (Україна (Київ). — 1993. — № 1). Справді, «рідко знайдеться у світі така держава, чій провідники так запобігливо ставилися до нацменшин, як Україна» (Сергій Білокінь).

Нашим завданням є прищепити українцям почуття національного егоїзму, любов і дбайливе ставлення до свого національного, гордість за своє, українське і нетерпимість до ворожого. Коли досягнемо цього, побачите, як різко зменшаться невгамовні апетити і претензії чужинців на київський престол.

Українців потрібно підняти з колін окликом-наказом. Коли треба, то й силу застосувати до рабів-малоросів. Українцеві невільно ганьбити своє національне лице, він зобов'язаний триматися гідно. Скільки можна перебувати в тіні росіян, євреїв та американців!

Досить бути гостинними, добрими, сентиментальними!

Коли за наказом твердої української влади 40 млн. українців підхопиться з колін, нам не будуть страшні ні 12 мільйонів росіян, ні долари ротшильдів. Половина т. зв. росіян в Україні за місяць перепишеться українцями, забалакає суржиком, а врешті й українською мовою. Єврейські гроші працюють на Україну — євреї завше пропонували себе в союзники Господарю. Вони найголосніше верещатимуть: «Геть москалів!»

Справа за нами: треба лише встати з колін, відчути свою силу, повірити в неї.

Або хохли-малороси на чолі з павличками та крижанівськими удосконалюватимуть своє вміння виконувати команди та розпорядження окупантів, або українці згадають, як керували славні предки Княжої доби.

Ми будемо порядкувати на своїй землі.

Потрібна лише команда.

ПЕРЕДМОВА ДО КНИЖКИ «ПІДСТАВИ НАЦІОКРАТІЇ»

Світоглядні постулати українського націоналізму відомі: «Нація понад усе!», «Держава вище класів і партій!», «Київ проти Москви!», «Україна для українців!», «Усе те добре, що добре для блага, сили і розвитку моєї нації, зле все, що цю силу й розвиток послаблює».

Але політична програма сучасних українських націоналістів до кінця не дописана.

Який устрій прагнуть встановити українські націоналісти? Монархічний, парламентський, советський, комуністичний чи, може, президентську республіку? Як творитиметься еліта: представницьким шляхом чи яким іншим? Яка концепція міжнаціональних взаємин? Який об'єм соціальних та політичних прав неукраїнців? Чи може неукраїнець очолити Українську державу? Чи можуть неукраїнці взагалі розраховувати на участь у владі? Проводитиметься державна політика асиміляції національних меншин чи ні? Яке ставлення націоналізму до критеріїв громадянства? Хто може бути громадянином України? Скількима роками повинен вимірюватися ценз осілості? Кому має належати земля в Україні? Державі, українському селянинові чи, може, й чужинцеві? Які мають бути взаємини держави і церкви?

Питань, як бачимо, чимало. На них треба дати чітку відповідь.

Роман КОВАЛЬ

Київ, 1994 р.

ПРИЧИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОРАЗКИ

«Якщо наша розхвалена республіка несподівано існує вже досить довгий час, то цим вона зобов'язана лише тому, що в будь-яку хвилину готова взяти на себе будь-який грабіжницький договір, платити скільки вимагатимуть, поступатися будь-якою територією, яку забажають отримати, та ін., — писав непопулярний нині діяч Адольф Гітлер. —

Чужим державам така німецька республіка дуже подобається. Ворогу завжди зручніше мати справу з людьми слабкими і покірними... Вороги люблять німецьку республіку і дають їй можливість жити, бо знають, що кращого помічника в справі поневолення німецького народу їм не знайти».

Ця оцінка Веймарської республіки аналогічна нашій оцінці нинішньої, кінця ХХ ст., «самостійної» України.

«Українська республіка» існує вже три роки завдяки Кравчуку, який проводив політику нерішучої, але безвідмовної жінки, готової виконати всі забаганки енергійного партнера. Президент неукраїнської України на переговорах з Росією та США приймав найпринизливіші умови. Тому й Кравчука — гнучкого і покірного — люблять чужинці, люблять за те, що не пручається, коли вони додушують український народ.

Національні меншини в Україні щиро вдячні Кравчукові за протекціоністську щодо них політику, за створення ним максимально сприятливих умов для поширення неукраїнського роду на козацьких землях. А от українським патріотам в такій Україні вготована доля крайніх правих, екстремістів, заколотників, політичних маргіналів. Ось-ось їх оголосять ворогами «багатонаціонального народу України», бо хочуть, аби в центрі політичного спектра України домінували синьожовті барви.

Президент України мав би очолювати українську провідну верству, здійснювати добір кращих, ставити українських патріотів на відповідальні посади. А що ж бачимо ми? Сонмище російськомовних волоцюг — корнеєвих, звягільських, масолів, йоффе, лобових, гурвіців, дворкісів, табачників, гриньових — і лояльну до них жидофільну опозицію.

Очолити «українську республіку», приходячки ніколи не вкажуть на головну причину українських поразок — відсутність Українського проводу, українського за походженням і духом. Вони облудно «шукатимуть» причини невдач українського народу у слабкій економіці, невдалих реформах, стверджуватимуть, що досить покращити економічні показники і все нормалізується — й Україна буде. Вони намагаються підмінити українські національні цінності соціальними, довести українцеві, що ніякої різниці між високими виробничими показниками та українською ідеєю нема, що розквіт економіки автоматично приведе до розквіту України і побудови Української держави.

Не дивно, що в Україні атеїсти-інородці висувають на перший план матеріальне. Засовуючи на задвірки Українську ідею, пропонуючи економічні рецепти виходу з катастрофи, вони свідомо чи несвідомо підривають фундамент Національної держави українського народу, а відтак ставлять під сумнів існування нашого народу — без-державні народи приречені.

Леонід Кравчук несе особисту відповідальність за дії чужоземного проводу, за експлуатацію чужинцями українського народу. Якщо інонаціональний провід в Україні буде замінений на український, тоді навіть за найнесприятливіших економічних умов розвидниться — навіть якщо на той час міжнародними угодами буде закріплено підневільний стан нашого народу. Всі ці ялтинські, масандрівські, завидовські договори, «старті», лісабонські протоколи та інші грабіжницькі угоди, які порушують наш суверенітет, стануть каталізатором, збуджувачем національного переможного руху.

«В історії досить часто траплялося так, — писав Адольф Гітлер, — що мирні угоди, котрі як удари батога падали на плечі переможеного народу, правили сигналом для підйому. Як багато ми могли б у цьому плані зробити з версальського грабіжницького договору! Хіба німецький уряд, якби він був гідний свого звання, не зумів би з цього нечувано ганебного, безкінечно здирицького договору викувати зброю проти ворога та довести національні пристрасті до точки кипіння?! Хіба не зуміла б справді геніальна пропаганда використати садистичну жорстокість цього договору, щоб вивести наш народ з байдужості, викликати в народі обурення, а потім перевести це загальне обурення в справжню лють проти грабіжників?! Ми повинні добитися, щоб усі 60 мільйонів німців зненавиділи цей грабіжницький договір до глибини душі, щоб ця гаряча ненависть загартувала волю народу і все це вилилося в один загальний заклик: «Дайте нам знову зброю!»

Якщо українці зрозуміють, що не «виважена» політика поступок і компромісів з ворогом, не ринкові реформи є запорукою невмирущості нашої нації, а ненависть до поневолювача, бажання й уміння тримати в руках зброю, можна буде із впевненістю сказати: «Українська нація є і буде вічно!»

ВЛАДА НАЦІОНАЛЬНОГО ДУХУ

Під націократичним державним устроєм розуміємо насамперед владу Проводу Нації, владу політичної аристократії, яка дієво прагне добра нації. У традиційному розумінні аристократія — це еліта Роду (родів), яка, уособлюючи найкращі риси свого етносу, репрезентує цей етнос, формує його завдання.

Коли винищувалася чи деградувала еліта, гинула нація. Зрозуміло, що вона не зникла з лиця землі, а «лише» опускалася щаблем нижче у своєму «розвитку», ставала етномасою, яку асимілювали більш активні, владоспроможні етноси. Не дивно, що народи, які розвивалися екстенсивно, захоплюючи чужі землі, перш за все винищували еліту поневоленого народу.

Фізично винищивши українську еліту, російські загарбники нав'язали українцям новий провід, до складу якого увійшли не тільки росіяни, а й прислужники інших національностей, серед них і українці. Колоніальне керівництво, підпорядковане Москві, нав'язувало поневоленому українству тип мислення та спосіб життя російської нації-переможниці. Й знівельоване українство позбулося права на владу і державність.

Встановилася влада іншого народу...

Що ж ми бачимо зараз? Старий неукраїнський провід не зник (і не міг зникнути, бо його не ліквідували). Він трансформувався, підфарбувався, здійснив кадрові перестановки: замість перших осіб, які пішли на «заслужений відпочинок», висунулися колаборанти другої лінії. Ці «другі» так само немилосердно і завзято винищували все українське. Доповнили колоніальну владу ті, хто не гвалтував особисто, але сприяв насильникам, тримав жертви руки. Серед керівників з'явилися й ті, кого російський режим визискував, гноїв у концтаборах і врешті-решт зламав — і сьогодні вони взялися «освячувати» антиукраїнський режим.

Перед нами і далі стоїть завдання витіснити чужоземних керманічів і сформувати Український провід — за походженням і за духом. Цей провід ідеалістів (але й жорстких прагматиків) сформулює національні завдання і змобілізує українців, а когось і змусить здійснювати їх. Він керуватиметься національними інтересами, здійснюватиме національну політику, сформує національну владу.

Нині, коли елітні українські роди перервалися, розсіялися, розчинилися, а їхні поодинокі нащадки втратили історичну пам'ять, надії покладаємо на кращих представників різних родів, не тільки шляхетських, старшинських чи гетьманських, але українських обов'язково! Тобто ми говоримо про поліродову, національну еліту. Формування її — головний імператив! Стрижень Національного проводу повинні скласти українські військовики.

Націократія насамперед означає перерозподіл — мирний або немирний — влади на користь національної еліти. Рисою, що вирізнятиме представника української еліти, є нестримне прагнення влади Національного духу. І цей фанатичний потяг до влади, безкомпромісне змагання за неї вмотивовані не меркантильними потребами, марнославством чи хворобливими амбіціями, а жертвним прагненням здобути добро для українського народу.

Зрозуміло, що добро нації здобувається в боротьбі з ворогом, боротьбі жорстокій, із численними жертвами з обох сторін. І добре, коли жертв буде більше з тієї сторони. Значно більше...

Блага нації можна досягти лише у своїй державі, де панує Національний закон, а не закони інших країн, де панує рідна, а не чужа віра. Благо нації можливе у державі, яка здатна карати за порушення витворених нею законів.

Нації-держави завжди творилися шляхом насильства.

Для українських військових цей шлях буде природним.

І єдино можливим.

ПОЧУТТЯ КРОВНОЇ СПІЛЬНОТИ

«Народ України», «багатонаціональний народ України», «російськомовне населення», «народи України», «українці російського та єврейського походження», «какая різниця, какой національності челабек», «український народ — це не тільки українці»...

До яких тільки вивертів не вдаються вороги, аби позбавити українців права на державну владу! Навіть графу «національність» у паспорті скасували, щоб приховати колоніальний характер влади в Україні. Російські засоби масової інформації нав'язують нам ідею

про «общее праісхажденіє» українців та росіян, київські мас-медіа поширюють думку про «братерство» з російським народом. У той же час самих українців вороги намагаються розділити на «західняків», які буцімто є ледь не поляками, та «східняків», які нібито майже не відрізняються від росіян.

Повторюю: все це робиться для того, щоб довести неправомірність «претензій» українців на свою державу. Логіка у ворогів така: якщо в Україні живе багато народів, то й держава повинна бути багатонаціональною, себто неукраїнською, точніше, антиукраїнською, бо корінне населення відсторонене від влади.

Чому ж таке можливе в Україні? Хто дозволив займам нахабно порядкувати в Україні? Дозволили українці, яким віками прищеплювали комплекс неповноцінності.

Влада в Україні продовжує бути імперсько-російською, її закони дискримінують автохтонне населення, допомагають чужинцям утвердитися на нашій землі, надають усі політичні права навіть тим, хто активно бореться проти незалежності України.

«Демократична опозиція» не відстає від колоніальної влади в упаданні перед чужинцями. Комуністи орієнтовані на Росію, російський народ, російську національну меншину, ліберали — на США, Західну Європу, світове жидівство та й на Росію теж.

Дехто із самопроголошених «провідників нації» стверджує, що української нації немає, і теоретизує про творення української нації на поліетнічній основі, безцеремонно зараховує до українців москалів і жидів, називає їх українцями російського та єврейського походження...

Прибічникам «політичної нації» слід зятимити: нація існує не поза нами, а в нас, не поза тобою, а в тобі. Не стояти поруч неї треба, скептичним поглядом оцінюючи її, а разом йти до свого національного «Я». Нація допомагає кожному з нас бути собою. Вона вивищує. Нація — це вищий рівень мого «я».

У мільйонів українців ослаб інстинкт збереження роду. До того ж змішані шлюби набули масштабів стихійного лиха. У змішаних шлюбах, як правило, програє українська сторона і рід український переривається. Але ще не пізно змінити ситуацію. Треба лише прийти до влади, взяти під контроль засоби масового впливу на свідомість людини.

Коли українські націоналісти придуть до влади, пропаганда наголошуватиме на почутті етнічної, кровної спільноти як основи Української держави. «Спільне походження українців», «спільна доля

українців» (як у минулому, так і в майбутньому), «авторитет батьків» — такі складники нашої пропаганди.

Лев Ребет у «Теорії нації» писав: «Тугою мальовані спогади й асоціації мають велику об'єднуючу силу...» Отже, трагічна доля нашого народу дає нам шанс. Щоб цей шанс наше покоління використало, нам необхідно плекати волю до Батьківщини, волю нестримну, всепоборну, яка змітає на своєму шляху чуже, шкідливе, вороже.

Ми ніколи не відмовлялись і ніколи не відмовимося від обов'язків спадкоємців Етнічного Господаря України. Ідея Нації стане релігією українців. Національний храм під назвою Україна постане з руїн на грані тисячоліть!

ТУРНІР НАЦІЙ

Чи треба українським націоналістам дбати про забезпечення прав національних меншин більше, ніж про інтереси українців?

Українські націоналісти виходять із концепції міжнаціональних взаємин, в основі якої лежить винятковість українських інтересів. Інтерес будь-якої нації, стверджує вона, вступає в конфлікт з інтересами іншої нації. Укладати союзні угоди доцільно з нацією, з якою не маєш спільних кордонів, а отже, й територіальних суперечок. Дружи через сусіда — це стародавнє римське правило діє й сьогодні.

Інтереси нації не замикаються у власних кордонах.

Нації стверджуються на міжнародній арені, вголос заявляють про свою силу, вартість, самодостатність. Але перед активним виходом назовні нація повинна утвердитися на своїх теренах у боротьбі з тими національними меншинами, які претендують на виняткові права, на необґрунтоване розширення своїх повноважень.

Нація-автохтон або беззаперечно перемагає, змушуючи меншину шукати інших теренів для вдоволення своїх амбіцій, або ж поступається їй, погоджуючись на виборені меншиною особливі права (наприклад, на право росіян мати свою територіальну автономію в Криму). Локальна поразка етнічного господаря веде до посилення ворохолюбної діяльності цієї та інших національних меншин, зростання сепаратистських рухів і, врешті, допровадить до розвалу державності.

Добре, коли етнічний господар після локальної поразки перейде в наступ, навіть на іншому напрямі, дістане сатисфакцію, урівноваживши, стабілізувавши політичну ситуацію.

Український народ продовжує бути учасником запеклого турніру націй, коли вибуває слабший. Він мусить відродити традиції козацького народу-войовника з його нестримним прагненням до панування, стати маршовою колоною.

Нації, що хочуть бути великими, залишаються учасниками історичного турніру; нації, що не прагнуть цього, зникають із політичної арени, перетворюються в етнографічні групи — декор державних націй.

Повторюю: інтереси нації-автохтона не збігаються з інтересами національних меншин. Із власної волі ніхто свого не віддасть. Український народ мусить прагнути тотального опанування своєї території. Він не зацікавлений в існуванні районів чи областей, де діятимуть закони, які б обмежували юрисдикцію Києва.

Вузловим елементом націоналістичної концепції міжнаціональних взаємин є поняття «чужий». Українці завжди відчували нехіль до чужого. Голос крові, голос Роду виокремлював, виштовхував чужонаціональне інородне тіло. Але у ХХ ст., коли завдяки Москві в Україні постали десятки мегаполісів, які стали котлами асиміляції, ситуація різко погіршилася: відірвані від землі, від предківських хліборобських традицій, українці перестали відчувати межу між своїм і чужим. Це у великих містах призвело до розмивання національної ідентичності. Тому у своїй пропаганді українські націоналісти повинні наголошувати на предківському понятті «чужий», реанімувати його. Це питання буття української нації!

Козаки Острянина говорили: «Як наша земля очиститься, будемо панувати!» Так думають і українські націоналісти.

Очиститься шляхом асиміляції або елімінації.

Коли ж твердо станемо на своїй землі, тоді глянемо суворо й на інші землі: чи не порушуються там права українців?

ВОЛЯ ДО БАТЬКІВЩИНИ

Ідеологія націоналізму ґрунтується на культурі Роду. Говорити ж про культ предків треба обережно, адже в нашій історії були не лише Байда-Вишневецький, Міхновський, Коновалець, Стус, а й Ярема Вишневецький, Галан, Сташинський, Щербицький...

Те ж саме можна сказати й про традиції: не всі вони сприяли утвердженню національного. Ксенофілія, зрадництво, крайній індивідуалізм, сентиментальність, всепрощення, гуманізм до ворога — ці традиції маємо закреслити і залишити в минулому.

Український націоналізм повинен стати апологією національного колективізму, самопожертви, фанатичної непримиримості до ворожого. Найважливішою проблемою сьогодні є прищепити українцеві фанатичну волю до Батьківщини, бажання за будь-яку ціну побудувати свою національну державу. Власне, йдеться про реалізацію принципу «Здобудеш Українську державу або загинеш у боротьбі за неї».

Пересічний росіянин готовий за державні інтереси проливати кров скрізь: в Афганістані, Угорщині, на Курилах, у Криму, Таджикистані, на Кавказі. Росіянин щиро вважає Крим російською територією, часткою своєї батьківщини, а переважна більшість українців не відчуває духовного зв'язку з Кримом, не вважає його історичною українською територією. Чи готовий психологічно роззброєний українець захищати свою Батьківщину в Криму, на Донбасі, Закарпатті, Буковині?

Для українських націоналістів незалежність України та соборність її земель є абсолютною цінністю. Якщо цю ідеалістичну чесноту вдасться прищепити українцям, за долю України можна не переживати — наша Батьківщина буде у віках: Кубань, Крим, Таганрог, Стародубщина, Холмщина стануть землями однієї держави.

Український націоналізм «свідомий величезного значення об'єднання всіх земель Української Нації як головної підстави її здорового існування... Неможливість чи невміння досягнути свого державного об'єднання позбавляє націю передумов подальшого належного росту, а навіть спроможності правильно виконувати свої життєві функції» (Микола Сціборський, «Націократія»).

В Україні не культивується національний ідеалізм, домінує матеріалізм — комуністичний і ліберальний. Масами оволодів меркантильний інтерес. Більшість українців не готові поступитися особистим інтересом заради інтересу загальнонаціонального, державного. В Україні лібералами та їхніми пособниками — демократами абсолютизується ідеал особистої свободи, свободи від відповідальності перед своїм народом, своєю державою.

Український націоналіст відчуває відповідальність не лише перед своєю родиною, перед суцям поколінням, а й перед минулими та майбутніми поколіннями. Заради них, заради нескінченності українського шляху націоналіст готовий обмежити себе, своїх близьких

та незнайомих. Український націоналіст — ідеальний українець, для якого інтереси нації абсолютні.

Поки на політичній арені домінуватимуть партії організованого антиукраїнського нігілізму (комуністи і ліберали), ми лишатимемось жалюгідною Малоросією. У такій державі ми почуватимемось вигнанцями, відчуватимемо «розпач і гнів в центрі цієї цілоти, загроженої расовим викорчовуванням» (Юрій Липа). Але віра в Україну тримає нас. Нація може загинути — нашіптє розум, нація вистоїть — запевняє віра.

Зберегти віру в націю в часи безвір'я, запалити волею до Батьківщини мільйони українців — грандіозне завдання, яке стоїть перед нами. Ми віримо, що виконаємо свою місію, віримо в презумпцію величчя української нації, ми віримо, що Україна має вічне майбутнє.

МИР ЧИ ВІЙНА?

Ми мирні люди, ми прагнемо миру, але на наших, справедливих, умовах. Ми хочемо миру, але не за рахунок національного рабства. Ми виступаємо проти деморалізуючої пропаганди лібералів, для яких мир — самодостатня цінність, вагоміша за національну свободу. Хай краще поганий мир, кажуть вони, аніж війна за свободу.

Ми, нащадки Міхновського, Донцова, Коновальця, заперечуємо це і говоримо, що «в обранні засобів визволення Української Нації націоналізм не обмежує себе ніякими «загальнолюдськими» приписами «справедливості», милосердя і гуманізму, уважаючи, що вони можливі до здійснення тільки на умовах взаємності. Натомість, прийняті абсолютно й застосовані до ворогів, вони часто стають джерелом внутрішнього розладу й причиною національної поразки. Все те добре, що добре для блага, сили й розвитку моєї нації; все те зле, що цю силу й розвиток послаблює, — це основна заповідь українського націоналізму» (Микола Сціборський, «Націократія»).

Для перемоги необхідно знати, хто загрожує нашому існуванню. Ворог нації повинен стати особистим ворогом кожного українця. Помста ворогам української нації не менш солодка, ніж любов до Батьківщини.

Жертвоприношення ворогів — необхідний елемент національного ритуалу. Що може бути кращим, ніж знищити ворога Батьківщини!

Людина, яка не сповідує цих принципів, не є сином України. «З'єднайтеся під знаком ненависті, яку ніщо не зуміє роззброїти», — закликав Роберт Андріво.

Ненависть — добрий дорадник. Вона заперечує половинчастість, яка є виявом внутрішньої деградації. Ненависть не обдурить, вона змобілізує, вона перехилить чашу терезів на нашу користь.

Ми мирні люди.

Ми ненавидимо лише тих, хто проти нас, хто хоче війни проти України.

ДЕМОКРАТІЯ ЧИ ДЕРЖАВНІСТЬ?

Для чого живе людина?

Щоб своїм життям продовжити свій рід.

Для чого людина вступає в шлюб?

Щоб після її смерті рід не перервався, щоб нація, членом якої вона є, не зникла з лиця землі.

Що може забезпечити неперервність роду, незнищенність нації?

Національна держава.

Як досягти державності поневоленому етносу?

Плекати волю до державного життя, волю до Батьківщини. Творити еліту, яка прагне влади. Формувати силу, щоб реалізувати волю до влади.

Якщо немає мілітарної сили, парламентські методи боротьби за державу марні.

Якщо ж мілітарну силу виплекано, то чи потрібна марнотратна розкіш парламентської боротьби з її демагогією і саморекламою руйнівників-авантюристів?

Саме так доцільно розглядати всі явища — політичні, соціальні, економічні. Критерієм має стати не перемога демократії, а поступ до національної держави.

Яка роль демократії у здобутті державності? Чи можливий парламентський шлях побудови незалежної України? Багатопартійність сприяє розвитку сили нашої нації чи послаблює її?

У 1917–1918 рр. суб'єктами влади були демократичні партії. Її лідери ставили інтереси своїх організацій вище національної справи. Вони проводили егоїстичну політику. Це призвело до розвалу держави. Історія падіння Української Народної Республіки засвідчує негативну роль партій та демократичної процедури в побудові держави. Мало проголосувати за державність руками, за неї треба «голосувати» силою зброї, тисячами вбитих ворогів.

Партії розколюють суспільство на частини, а парламентська демократія узаконює і легалізує цей внутрішній розкол суспільства на ворогуючі частини. Розколотий етнос не здатний чинити опір, він нежиттєздатний.

На думку ідеолога українського націоналізму Миколи Сціборського, партії є «неорганічним для нації плодом хворобливих соціально-політичних взаємин». Він застерігає: «Українські партії не відображають ані спільних національних інтересів, ані процесів соціальної диференціації нації навіть у тій мінімальній мірі, як це бачимо в умовах європейської парламентської демократії».

Сціборський стверджує, що українські партії не можуть бути фактором господарчо-політичного керування державою хоча б з причини їхньої нерозвиненості, фактичної відсутності. Він пише, що партії — це кілька сотень безпринципних «політфахманів», відірваних від народу. Щоб інсценізувати парламентаризм, каже Сціборський, треба спочатку штучно створити ці партії.

На переконання Сціборського, не партії мають керувати державою, а соціально-виробничі групи — органічні складники народу.

Не треба забувати, що парламентаризм надає право вирішувати долю нашої Батьківщини російським окупантам та їхнім нащадкам. Спочатку знищили мільйони тих, хто віддав би голос за вільну Україну, заселили в їхні хати вбивць та їхніх союзників, а тепер давайте голосувати?..

Демократія, багатопартійність, свобода слова, парламентаризм не сакральні категорії. Заклики до демократії і багатопартійності були добрі, коли ми руйнували ССРСР. Вони посилювали дезінтеграцію ворожої нам держави. Нині ж, коли ми намагаємося збудувати унітарну Українську державу, нам пропонують ті ж руйнівні принципи, реалізація яких на практиці призводить до анархії суспільних взаємин, політичного хаосу, свободи ведення антиукраїнської пропаганди, до порушення територіальної цілісності України, ставить під сумнів державне існування українського народу.

Багатопартійність принесла в наше життя перманентні розколи, скандали та публічні сварки між лідерчуками демократичних сект.

Не партії потрібні сьогодні українському народові, потрібні озброєні загони українців, об'єднаних під рукою Вождя Нації — одноосібного керівника України. Українську державу врешті-решт здобуде саме він.

Міхновський учив: «Демократія — в Росії, самодержавство в Україні».

Ми народилися українцями, і наше завдання в цьому світі просте: померти українцями, залишити після себе українське потомство. Для нас сакральною ідеєю є ідея збереження роду. Саме так ми оцінюємо навколишній світ з його політичними та економічними проблемами. Ми керуємося принципом наших попередників: «Усе те добре, що добре для блага, сили і розвитку моєї нації, усе те зле, що цю силу й розвиток послаблює».

ЛАД УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Він не може бути советським, бо накинений окупантом. Та й замислювалися совети лише як прикриття диктатури «московсько-жидівської комуни».

Советська система передбачає обрання шляхом голосування керівництва держави, тобто віддає нашу долю на розсуд здеморалізованої і зрусифікованої маси, позбавленої державницького інстинкту. А ми не хочемо йти за настроями натовпу.

А якщо завтра ця маса, що забула своє коріння, знехтувала мовою дідів, народними традиціями, проголосує за відновлення ССРСР?..

Хіба маса формулює збірну волю нації? Це роблять свідомі, дисципліновані й жертвовні члени суспільства — українські націоналісти. Вони — посвячені. Вони готові будувати Українську державу наперекір пасивній і байдужій більшості.

До парламентаризму наше ставлення таке ж, як і до будь-якої чужинської системи. Негативне! Парламентаризм, як і совети, надає право голосу мільйонам промосковськи налаштованих «громадян», які приїхали в Україну на бронепотягах і танках, у складі «продзагонів», ЧК, ГПУ, НКВД, МГБ, ГРУ, смершу, армії... «Демократичні вибори» дають їм право впливати на долю нашої Вітчизни, обирати до керівництва держави собі подібних.

Не слід забувати й про викривлення громадської думки засобами масової інформації, які контролюються кланами та корпораціями зі своїми інтересами, котрі часто суперечать інтересам держави.

«В стремління здобути виборчі голоси, партійні чинники послуговуються різного роду груповими блокуваннями, закулісними інтригами, неморальними компромісами, підкупом і корупцією, а також штучними засобами впливу на суспільну думку в бажаному для них напрямі. Ці методи профанують і викривляють значення самого виборчого принципу і перетворюють проголошену демократією за святе святих свободу слова й думки в спекулятивний засіб збаламучення, засліплення, обдурення і провокування народних мас з однією метою: «вибивати» з них побільше голосів за кандидата даної партії... Партійні комітети стають «торгівельними бюроми», де можна купити-продати суспільний інтерес по вподобі... Всі ці обставини унеможливають для демократії творення авторитетної влади, спричинюються до постійних урядових криз і виключають розраховану на довший час державну політику. Водночас вони приводять до своєрідного парадоксу демократії, коли формальне народоправство, замість служити інтересам народу, отже, більшості, — обертається в засіб його використання в руках меншості» (Микола Сціборський, «Націократія»).

Цікаві й спостереження автора «Майн Кампф». «Парламентарна система, — писав він, — примушує окрему людину визначатися у питаннях, яких він не розуміє (...). Яке б питання не виникало, все одно вирішувати буде більшість людей некомпетентних і невмілих (...). Парламентаризм — причина неймовірного напливу мізерних фігур у політичне життя...»

Ніби сказав про Верховний Совет — «парламент незалежної України».

Тому й націоналізм заперечує представницьку форму правління — парламентську демократію.

Про монархічний лад, творення державної еліти на ґрунті давно винищених родів говорити нині немає підстав. Керівна еліта твориться сьогодні не на підставі роду, не за класовими чи становими ознаками, не за партійною приналежністю — «лише національною посвятою, здоровим духом, твердими характерами, активністю та якісно творчими властивостями її представників» (Микола Сціборський, «Націократія»).

Вольовому характеру українського націоналізму відповідає авторитарне правління. Опоненти скажуть: чому ж тоді український

націоналізм не толерує комуністичної системи, авторитарної за суттю? Бо комунізм в Україні промосковський. До того ж він розбиває націю на антагоністичні класи, робить її вразливою.

З-поміж демократичних форм правління найбільш близькою є президентська республіка. Вона найбільш відповідає засадам націоналізму. В ній помітний потенціал авторитаризму, без якого зупинити хаос і дезінтеграцію України неможливо. Але авторитарний потенціал президентської республіки може бути реалізований лише тоді, коли на президентом буде вольовий і рішучий українець, готовий до протистояння ворогу.

Засторогу викликає те, що президента вибирають шляхом голосування, отже, немає впевненості, що на президентських виборах переможе патріот.

Згадаймо історію — Хмельницького, Петлюру, Коновальця народ не обирав, вони приходили самі. Провідна верства, як показує історія, твориться не шляхом голосувань і виборів. Вона приходить у часи потрясінь, революцій, національно-визвольних війн. Її прихід — це передумова створення держави.

Демократія ж — советська, парламентська чи президентська — не створить повноцінну провідну верству, а відтак і соборну українську державу. Демократія надає перевагу демагогам, політичним еквілібристам, гешефтмахерам, хамелеонам, кар'єристам, товстосумам. Зрозуміло, що гроші мають ті, хто нищив Україну, експлуатував її, а не у тих, кого нищили, грабували. Демократія закріплює підлеглий стан українців, «легітимізує» панування чужинців.

«Спротив історичних ворогів, їхні небезпечні впливи серед здеморалізованих окупацією прошарків українського населення, неминучі вияви внутрішньої анархії — все це вимагатиме твердого режиму національної диктатури», — писав сотник Армії УНР Микола Сціборський.

Не погодитися з ним може лише ворог.

Національна диктатура — нагальна konieczність перехідного періоду, його неминуча складова. Диктатура спроможна виконати історичні завдання: відновити українську державність і встановити націократичний лад.

Таки політичний устрій України підтримає український народ, оскільки він виражатиме його інтереси.

ФОРМУЛА ДУХОВНОГО ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ

Гасло Миколи Хвильового «Геть від Москви!», яке Валентин Мороз назвав «формулою духовного визволення», не є наступальним, навіть не оборонне. Це гасло відступу, втечі. Але чи далеко втечеш, коли ми змушені сусідувати з Росією? Коли десятки мільйонів московських кочовиків щороку проносяться нашою територією в пошуках поживи. Коли цілодобово Росія обрушує на Україну шквал імперської теле- та радіопропаганди, сотні тисяч тонн шовіністичного читива.

Гасло Миколи Хвильового не може бути формулою духовного визволення українців. Радше можна було б використати клич «На Москву!» або вже відоме гасло Ярослава Стецька «Київ проти Москви». Але ці гасла, попри всю слушність, односторонні. У світі існує не тільки Росія... Якщо вже формулювати визвольний клич на протиставленні комусь або чомусь, то краще від гасла «Смерть ворогам!» не придумати. Але формула духовного визволення має виходити з нутра нації, вона не може бути висловлена через поняття чи явища, які існують ззовні.

Щоб кристалізувати цю формулу, необхідно спочатку окреслити «мое», національне, і «чуже», неукраїнське. «Мое» повинно асоціюватися з кращим, вищим, вартісним. Завдяки цьому виникне не тільки підсвідоме, а й свідоме бажання уберегти «своє» від гіршого — російського, американського, жидівського... Тільки на цій основі існує інстинкт самозбереження нації. Цієї передумови цілком реально досягти шляхом потужної пропаганди українства, завдяки чому виникне те «відчуття серединності», про яке писав Юрій Липа в «Призначенні України».

Відчуття серединності — єдина і справжня формула духовного визволення українців. Відчуття серединності — це, писав Липа, «віра в можливість осягнути духовну довершеність у межах української крові. Це певність, що все найважливіше з людських почувань є в українських людях. Це переконання, що найвищі й найважливіші здобутки людства зростали й зростатимуть в українській расі. І врешті, що єдина доцільна дорога для української одиниці до висловлення себе й розвитку є лишень в українській духовності».

Коли ми підходитимемо до світу зі своїми мірками, оцінюватимемо його з українських позицій, українськими критеріями, а не навпаки — до України з чужинськими критеріями, як це роблять українські демократи, ліберали і соціалісти, — ми станемо серединою світу, його центром і найвищою — недоступною чужинцям — точкою, а значить, духовно вільними. Отже, «власна раса є джерелом, і мірилом, і правом». Оце і є формула духовного визволення українців.

АВТОРИТЕТ ВЛАДИ

«Предки знали, — писав Дмитро Донцов, — що права можна мати тільки «през шаблю», що великі речі досягають великі люди, не крутії, комбінатори, хитруни, посибілісти, засадничі вороги великих ідей і великих зривів» («Хрестом і мечем»).

Ці слова згадуєш, коли підходить чергова річниця проголошення Української держави 24 серпня 1991 року. Історичний акт применшують куці постаті, які його проголосили. Вони ухвалили це рішення під тиском обставин. За нього голосували люди з нечистим сумлінням і брудними руками — комуністи України, передовий загін Москви — безжалісного ворога України.

Ці духовні каліки, пристосуванці, які ніколи не були в опозиції до російського режиму, навряд чи можуть розраховувати на авторитет та повагу як з боку тих, кого зрадили, так і тих, у чий табір вони несподівано для себе припленталися. Ці люди складають сьогодні хребет (яке невідповідне слово!) влади, влади, яка не має авторитету ні в Україні, ні за її межами.

Цій владі годі розраховувати, що її закони виконуватимуться. Невиконання ж законів веде до паралічу суспільства, роздержавлення України. І якщо українська рішуча сила не змінить неавторитетну київську владу і «владоможці» далі дрейфуватимуть під тиском обставин, створюваних противниками, можна починати відлік часу, коли порядок візьмуться наводити сильні світу цього.

Наша доля залежить від того, чи матимемо авторитетну владу, чи ні.

Як здобути владі авторитет?

Поступливістю? Мирюлюбністю? Гуманністю?

Що найбільше поважають союзники і противники?

Доброту і чуйність?

Чи, може, силу?

Грубу, брутальну, яка застрашує ворогів і піднімає бойовий дух народу.

Сила — найкоротший шлях для здобуття авторитету. Її необхідно продемонструвати — чи то в Криму, чи в Закарпатті, чи на Донбасі. Сили, поліційні та військові, в Україні є чималі. Але вони не використані. Леонід Кравчук виявився нерішучим, нездатним ужити силу. Йому бракує політичної волі.

Дії офіційного Києва викликані не доцільністю, прагматизмом, навіть не романтичним пацифізмом, а слабкістю, страхом вступити в конфлікт чи з переважаючими силами ворога, чи з явно слабшим суперником. Нинішнє керівництво здатне сяк-так функціонувати в умовах стабільності чи її видимості.

Невміння діяти в час конфронтації Леонід Кравчук продемонстрував під час ГКЧП. Він вибрав найгіршу тактику — вичікування — і закликав український народ до спокою, що було на руку гекачепістам.

Київська влада безініціативна, нездатна накинути, навіть задекларувати своєї волі ні на міжнародній арені, ні на власній території. Всі заяви міністерства закордонних справ на чолі з безбарвним Зленком — наслідок політики Вашингтона та Москви. «Позиція» Зленка є калькою міжнародної політики супердержав. Своім конформізмом, неприхованою слабкістю така «влада» у прихильників викликає розчарування, а у ворогів — піднесення бойового духу.

Завданням еліти є приготувати народ до неминучих випробувань. Українцєві необхідно показати, що боротьба націй неминуча, що незалежно від того, хоче він чи ні, конфронтація військова буде і краще до тієї критичної миті підійти вишколеним, озброєним, позбавленим ілюзій щодо намірів противника, позбавленим жалю до нього.

Нинішня квазіеліта не готова до випробувань. Вона нездатна підготувати до випробувань народ, викликати в нього ентузіазм. А без ентузіазму державу відбудувати неможливо.

«Наша еліта» кволла, нежиттєздатна. Вона може діяти лише під диктатом інших. Вона просить, щоб нею, неповноцінною, опікувались більш досвідчені і вправні. Обмежена, хтивна, корумпована «українська еліта» провокує, щоб її скинули. Влада, як і восени 1917 р., лежить під ногами. Треба тільки нахилитися і взяти її.

Альтернативою промосковському режиму з його «політикою зигзагів і гопсання» є режим національної диктатури військових, авторитетний і стабільний.

Необхідна лише «віра в свого господаря, що прийде».

ТВОРИМО УКРАЇНСЬКУ ЛЕГЕНДУ

Політика без мас — політикування. Політика починається, коли вдається зрушити маси. Але коли маси виходять на вулицю, це вже перестає бути політикою, це вже рух: національний, соціальний чи релігійний.

В Україні 1990-х єдиною масовою силою був комуністично-соціалістичний рух. Це не релігійний чи соціальний рух, бо виник не з метою розкріпачити українських трудівників, а поневолити їх духовно й економічно. Цей рух — продовження російської КПСС, він імперський за формою і за змістом. Його метою є інтеграція України та її «рабсили» в російську економіку, поповнення українськими рекрутами московської армії та військово-морського флоту.

КПУ, СПУ і т. зв. селянська партія складають основу цього руху. До влади в Україні ці партії прийшли невлавистим для себе шляхом — парламентським, який утворювали їм українські демократи. На початку 1990-х рр. існував і соціально-антикомуністичний рух із фрагментами української національної ідеї — т. зв. демократичний рух. Пік його припав на жовтень — грудень 1991 року.

Єдиним — і останнім! — успіхом української демократії був референдум 1 грудня 1991 року, напередодні якого демократи України, ще не скомпрометовані, більше того, міфологізовані американською пропагандою, запропонували сити, з молочними ріками Україну, яка впевнено і швидко крокуватиме на Захід. Напівправдиву пропаганду демократів-самостійників почули громадяни злиденного ССРСР, які жили в Україні, бо їм набридла КПСС із її лицемірством. Водночас молоде покоління вабив багатий спокусами Захід.

Населенню демократичні агітатори казали: з вашого боку ніяких жертв ніхто не вимагатиме; щоб досягти щастя, треба лише прийти на виборчі дільниці та проголосувати «за» Самостійну Україну. Після цього ми всі чи не одразу опинимося в достатку.

Демократи не подбали про підготовку народу до думки, що передумовою високого добробуту є національна свобода, яку треба здобути в боротьбі, важкій і тривалій. Оскільки боротьбу (традиційну боротьбу, коли один вбиває іншого) за національну свободу демократи не планували, то й не назвали ворога, панування якого треба скинути. Більше того, ворог був названий союзником.

Громадяни ССРСР, які в ту мить перебували на території України, шлунком сприйняли економічні аргументи і проголосували за достаток, за багату Самостійну Україну, відділену кордоном від вічно голодної Росії. Інфантильна українська демократія сприйняла результати референдуму як свідчення високої національної свідомості українського народу і водночас як переконливий аргумент на користь демократії, вони повірили, що демократичними методами (плебісцитами, референдумами, виборами) можна «вибороти» Українську державу. Ця помилка призвела до поразок, які не забарилися.

Егоїстичні індивідууми швидко розчарувалися «ідеєю незалежності», а свідомі українці розчарувалися в лідерах, навколо яких, власне, і будувалися політичні організації в Україні. Як образно висловилася одна киянка: «Я плакала на мітингах, коли слухала їх (політь'язнів-дисидентів), а вони виявилися брехунами». За розчаруванням у лідерах прийшов розвал демократичних організацій. Результати виборів до Верховної Ради України та президентських виборів 1994 року засвідчили ідейний крах української демократії. Демократичний рух втратив масовість, перестав бути рухом.

Поразка демократів закономірна: вони хотіли побудувати Українську державу, але не знали, як це зробити, тому й повели українців не в той бік. Завдяки їм енергія українського народу витрачалася не на боротьбу з московським окупантом, а на голосування разом з ним (!) за Українську державу, на творення ілюзій про можливість національного визволення парламентським шляхом, про дружнє співіснування поневолювача і поневоленого.

Надмірна амбіційність українських демократів та недорозвинене почуття національної солідарності призвели до того, що політичний плюралізм став сумною реалією українського суспільства. Мрія демократів здійснилась, і Рух, який нараховував з півмільйона українців, розсипався на партії, партійки і політичні секти, втративши силу стихії.

Поразка української демократії може мати позитивний державотворчий ефект, оскільки чимало хто позбувся демократичних

ілюзій, зрозумів, що демократичним шляхом не звільниш рідну землю від орд жорстокого і підлого ворога, не побудуєш Української держави.

Дізнались українці й справжню ціну своїх кумирів. Активісти Руху на власному досвіді переконалися, що оспівана дисидентами американська демократія для українського народу не підходить, бо надає право голосу окупантам, національно і соціально неповноцінним: повіям, гомосексуалістам, спекулянтам, сутенерам, космополітам, алкоголікам, лібералам, маніякам, наркоманам та іншим, інтереси яких не виходять за межі аморального, споживацького перебування на нашій землі. Вони загиджують Україну, догризають наш національний сток, а демократія (в тому числі й соціалістична) панькається з ними, надає їм можливість висловлювати свою «думку» та право вирішувати долю нашої Вітчизни. Багато з них не тільки не мають права впливати на долю України голосуванням, вони не мають права на існування!

Коли українські націоналісти прийдуть до влади, то змушені будуть допомогти їм стати суспільно-корисними. Якщо хтось не захоче цього, буде гірше для нього...

Українські націоналісти прийдуть до влади лише тоді, коли зрозуміють вагу соціальних гасел та ініціатив, коли в ідеологію українського націоналізму гармонійно вкраплять спокусливу ідею соціальної справедливості.

Українські націоналісти повинні ідею національного визволення поєднати з ідеєю соціального розкріпачення. Тільки за цієї умови буде подолане відчуження між вулицею і націоналізмом, націоналістичні об'єднання стануть масовими, з квартир та невеликих залів вийдуть на площі міст, стануть народним, соціал-націоналістичним рухом. Лише вибух національних почувань українців закладе фундамент національної солідарності трудових верств українського народу.

Коли українські націоналісти прийдуть до влади, то мусять втихомирити внутрішніх ворогів...

Український націоналізм має захисний, очищувальний характер. Але ж той, хто тільки обороняється, не атакує, — не має шансів перемогти. Тому нашим завданням є прищепити молодим українцям агресивність, войовничість, дух наступу, нещадність до ворогів. Треба романтизувати конфронтацію, бій з ворогом, освячувати почуття помсти, неминучої карі. Романтика зброї і пролиття «сторіками крові ворожої» — ось найнеобхідніший компонент дієвого націоналізму, адже реальну силу, а значить, і переможну перспективу матимуть не політичні гуртки любителів українських пісень та українських вишиванок, а кулемети й автомати...

Питання стоїть руба: або українці, які не втратили національного почуття, житимуть у резерваціях, або окупанти будуть на сміттєзвалищах.

І це не ми так гостро поставили цю проблему. Це вороги її поставили перед нами.

Проблема національного та соціального очищення суспільства перестала бути теоретичною, тільки сьогодні Україну «вчищають» від усього українського. Коли ж до влади придуть українські націоналісти, їм доведеться завернути цей процес.

Щодо космополітизму, вірного супутника демократії. Космополітизм в Україні, як і його попередник інтернаціоналізм, несправжній. Ним українці, що перекинулися в стан ворога, свідомо чи несвідомо намагаються приховати свою зраду. Які ж вони космополіти, коли думають і говорять не на есперанто, а російською мовою?! Їхнє зрадиве серце і підла душа мають конкретну прописку: Москва, Кремль...

Такого роду «космополіт» Булат Окуджава заспівав: «Ах, Арбат, мой Арбат, ти мой Отечество...» Він добився, що росіяни перестали вважати його «чуркою», він навіть став для них уособленням «російськості».

Отак і для європейця «український космополіт» є російською людиною.

Освальд Шпенглер закликав німців до боротьби проти «внутрішньої Англії». Ми ж закликаємо до боротьби проти «внутрішньої Росії».

Завдяки російським, а тепер й американським ЗМІ на зміну українським ідеалам шляхетності й самопожертви, ідеалістичного героїзму, самопосвяти, войовничості та безкорисливої любові до Батьківщини прийшла пропаганда розпусти, популяризація сексуальних збочень і «російської духовності», пропаганда убогого матеріалізму й утилітарного ставлення до держави.

Боротьба з «внутрішньою Росією» важка. Вона має розвінчати російський шовінізм, вилуцнити малоросійство і почати виховання молоді в дусі «Призначення України» доктора Липи.

Боротьба з «внутрішньою Росією» означає й нещадну боротьбу з «російською культурою» — злодійством, розбещеністю молоді, з її зневагою до «авторитету батьків», засміченістю сердець, брудом на вулицях, розтлінною літературою. Лише здобувши перемогу в цій боротьбі, українці стануть вільними, а Україна — самостійною і соборною.

ПОЛІТИЧНА ФІЛОСОФІЯ ДСУ

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ ДО КНИЖКИ «ПІДСТАВИ НАЦІОКРАТІЇ»

Всеукраїнське політичне об'єднання «Державна самостійність України» (ДСУ) — українська політична партія в 1990 — 2003 роках. З 1993 р. її очолював Роман Коваль. Партія мала бойове крило — Варту ДСУ. ДСУ стояла на засадах українського націоналізму. Ідеологічним базисом вважалася «Націократія» Миколи Сціборського. У 1998 р. ДСУ об'єдналася в передвиборчий блок із Соціал-Національною партією України (СНПУ). ДСУ та СНПУ були організаціями — попередниками соціал-націоналістів ХХІ століття, передусім організації «Патріот України».

Ідеологія ДСУ охоплює інтереси не соціальної чи партійної групи, верстви чи класу, а інтереси нації. Політична ідеологія ДСУ — націократична. Об'єднання прагне до побудови націократичної держави, джерелом влади якої буде УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ.

Нація — головне поняття політичної філософії ДСУ. Права та інтереси нації — головні критерії наших дій. Держава правочинна тоді, коли керується інтересами української нації.

Завдання держави — служити нації, бути могутнім інструментом її політичного та духовного самоствердження, її історичної творчості. Влада української нації гарантуватиме й права кожного члена цієї великої спільноти.

Під нацією ми розуміємо етнос, який здобув власну державність, етнос, який має владу над самим собою та національними меншинами. Поняття «нація» і «державна» для нас неподільні.

ВОЛЯ, ВЛАДА І ВЕЛИЧ НАЦІЇ — трином нашої політичної філософії.

Національна воля виражає перш за все внутрішні прагнення удержавленого етносу. Категорія «влада нації» має як внутрішній, так і зовнішньополітичний вимір.

Влада над собою не є кінцевою метою нації. Нація прагне до поширення свого впливу, своїх владних імперативів назовні. Повноцінній національній ідеї тісно в межах власної держави, вона експансійно виходить за межі внутрішніх національних проблем, їй властиві месіаністичні поривання. Нація прагне свої цінності, своє розуміння світу зробити надбанням інших націй, щоб сіяти своє зерно на інодержавному ґрунті.

Кожна розвинена нація прагне створити цивілізацію, включивши інші нації у сферу свого впливу, до свого соціокультурного поля.

Велика нація — це нація, яка досягла успіхів у всіх сферах самовияву, зіграла всі ролі, накреслені їй РОДОМ, яка здатна вчити світ, впливати на хід історії. Така нація — досконала, така нація — маєстатична!

Ми не приховуємо бажання стати свідками світової величі України. Так, ми хочемо, щоб Україна стала політичною, економічною і культурною надпотоугою.

Політична сила індукується силою мілітарною. Щоб стати вагомим політичним чинником історії, Україна повинна відмовитися від згубного принципу нейтралітету, стати мілітарною, могутньою.

Країна, яка не хоче стати упослідженою, яка претендує впливати на історичні процеси, мусить бути ядерною.

XXI століття стане епохою націократичних революцій. Західна цивілізація, що ґрунтується на ліберально-демократичних (фактично — трансформованих юдейських) цінностях, вичерпала творчий потенціал. До катастрофи рухається й російська цивілізація.

Націократичні ідеї Миколи Міхновського, Дмитра Донцова, Миколи Сціборського та Степана Бандери переможно поширюються. Сонце XXI віку, що сходить над Україною, провістить світові тотальний націократичний ренесанс.

ПЕРЕДМОВА ДО «ФІЛОСОФІЇ УКРАЇНСТВА»

У цій книжечці я порушив теми, які не увійшли до попередніх моїх збірок: протистояння національної культури і «вселюдської» цивілізації, національної еліти і безнаціонального хама, розуму та інстинктів, об'єктивного і суб'єктивного, слова і вчинків, «східняків» і галичан.

Йдеться тут і про владу бажань безнаціонального споживача, про складності формування української еліти, глибинні хиби демократії.

Несподіваною для мене самого виявилася тема т. зв. «малого» зла, яку сьогодні сповідують українські демократи. Боячись великого зла і намагаючись уникнути протистояння з ним, вони вибирають менше зло. Не протиставляючи себе злу взагалі — ні великому, ні малому, — вони тим самим сприяють поширенню його в Україні. Йдеться в книзі і про плекання віри у власну місію, про необхідність власного героїчного прикладу, без якого слова лишаються безплідними.

Зміст книги є лише розділом великої теми, зазначеної на обкладинці книги. Інші розділи зібрані в «Підставах націократії», у збірках «З ким і проти кого», «Про ворогів, попутників і союзників», «Чи можливе українсько-російське замирення?». Можливо, колись зберу докупи ці розділи...

А зараз, друже, до роботи! Читай, аналізуй, роби висновки, вирішуй, з ким ти, проти кого і чого вартий.

Читаючи, думай: а що ти зробив для України?!

Роман КОВАЛЬ

Київ, 1995 р.

КУЛЬТУРА ЧИ ЦИВІЛІЗАЦІЯ?

Скоро вже мине 10 років, як в Україні вибухнув «цивілізаторський» бум. Різнокольорові діячі — від «прогресивних» комуністів до дисидентів, а згодом демократи і націоналісти — в небачених масштабах почали надуживати словом «цивілізований». Варіації одноманітні: «ми повинні йти цивілізованим шляхом», «ми повинні рівнятися на цивілізовані країни світу», «у нас повинно бути цивілізоване законодавство», «ми — нецивілізована країна»...

Поняття «цивілізований» поруч із термінами «демократія» і «правовий» стали улюбленими словами українських демократів. Ці слова взялися використовувати насамперед ті, хто не мав міцного національного коріння: комуністи, соціалісти, ліберали, зелені, навіть депутати-аграрники. Наші священні символи — Україна й Українська нація — відійшли на другий план.

Фетишизація «цивілізації» і «цивілізованості», які уособлювалися, як правило, із західним світом, свідчили про вторинність, ущербність українських політиків: вони, ніби діти, весь час хотіли на когось бути схожими. Вони й гадки не мали, що Україна може бути еталоном, що на неї хтось може рівнятися: папуаси, росіяни, американці, румуни, поляки... Для них, оцих київських горе-олімпійців, Україна була і залишається провінцією, а не центром світу. З діячами, які шукають еталон за межами своїх кордонів, ми приречені бути народом третього світу, «банановою республікою». І доки ці діячі визначатимуть політику України, її долю, ми будемо вічно третіми, шостими, аутсайдерами, невдахами.

Розмови про те, щоб «дотягти» Україну до «світових стандартів», «підняти» до рівня «цивілізації», свідчать не лише про меншовартість наших провінційних «олімпійців» — депутатів Верховної Ради, діячів Адміністрації Президента, керівників політичних партій і політичних гуртків, а й про їхню неграмотність, незрозуміння різниці між національною культурою і цивілізацією, незрозуміння вищості будь-якої, а тим більше української культури над безнаціональною, стандартизованою цивілізацією, уособленням якої є Сполучені Штати Америки.

Для українця слово «культура» пахне землею, це слово викликає асоціації з сільським, глибинним, традиційним. Слово «цивілізація» тхне смітниками мегаполіса, викликає думки про щось нетрадиційне, нове, модерне, розтиражоване мільйонами примірників, змішане, інтернаціональне і водночас уніфіковане, відірване від народного ґрунту, від «садочка вишневого коло хати», із затертим національним обличчям.

«Безнаціональної культури немає», — писав Євген Маланюк. Безнаціональною є цивілізація, додаємо ми. І вона, ця нівелююча цивілізація, атакує мільярдами пляшок пепсі-коли, мільярдами однакових целофанових пакетів, затирає життєдайну межу між своїм та чужим, змішує народи і раси, плодить виродків, наркоманів, повій, гомосексуалістів, стандартизує, нівечить оригінальне, знецінює традиційні цінності націй.

Йде боротьба народних культур з космополітичною цивілізацією. І в цій боротьбі наша шляхетна культура мусить здолати безнаціонального монстра.

Час нашим політикам і журналістам припинити підігрувати потворі, яка хотіла б зжерти, розчинити в собі нашу рідну культуру, наші традиції, нашу мову!

Пропагуймо своє!

Не схилиймося перед чужим!

Крим, червень 1995 р.

ПРО СОЦІАЛІЗМ НЕВІЛЬНИКІВ-ПЕРЕМОЖЦІВ, СВОБОДУ ВІД ДЕРЖАВИ ТА УКРАЇНСЬКУ ЕЛІТУ

«Головним предметом звинувачень, висунутих Ніцше своїй добі, було всевладне панування «моралі невільників», тобто моралі пересічної людини, що взялася перебудувати світ згідно із засадами «рівності», тобто вищості мас над кращими, більш обдарованими і шляхетними індивідами, на чому побудована і загальна схема соціалізму.

Панування «моралі невільників», а разом і типу людини, котра проводить її у життя, над типом людини вищої, є злом не тільки тому, що пригнічує вищих людей і зводить нанівець найкращі людські можливості, що лише тоді розвиваються, коли індивіди з меншими здібностями служать більш обдарованим і ставлять їх собі за зразок для наслідування і власного вдосконалення.

За суцільного панування «моралі невільників» немає місця моральному вдосконаленню, оскільки критерієм й ідеалом часу стає «убогий духом», що дбає винятково про своє благополучне животіння в матеріальному достатку» (Лев Білас).

У збірці «Про ворогів, союзників і попутників», виданій 1993 року, я писав, що лібералізм і соціалізм є різними сторонами неукраїнської медалі: лібералізм вважає за божество людину незалежно від національності, соціалізм — масу цих людей.

Суспільним інтересом цих політичних течій є задоволення довгого реєстру потреб споживача або купи споживачів, зрозуміло, незалежно від їхнього ставлення до України. Ідеалом для них є влада споживача, безнаціонального за походженням і духом.

1995 року, спостерігаючи за гризною між соціалістами та лібералами, попри твердження сторін про «принциповість» цієї гризні, ніяких принципових розбіжностей між ними побачити неможливо: і ті, і ті виступають за демократію, тобто за владу Хама. Хама, який не знає різниці між В'ячеславом Липинським, Юрієм Липою та Василем Липківським. Зате знає різницю між «Фантою» та «Пепсі-колою» і, значить, прямує до цивілізації, цивілізації споживання, самовдоволеного споглядання.

Цим «хамським провідникам» чужою і страшною є шляхетна концепція влади В'ячеслава Липинського: Вождь Нації (гетьман, монарх, диктатор), який творить, призначає еліту — верству Панів-Яфетів, що прагне бути схожою на Вождя Нації.

Еліта викликає у маси бажання наслідувати її. Таким чином вона приборкує Хама, ошляхетнює, оздоровлює суспільство. У такому суспільстві неможливий культ пересічної людини з її мораллю рівності й всездозволеності, який хочуть прищепити Україні демократи-соціалісти і демократи-ліберали — поводири хамів, хамів червоних і синьо-жовтих.

Наше недоукраїнське суспільство хворе на соціалізм не тому, що Чорновіл чи який інший демократ не вхопився як слід за владу.

Навіть якщо демократи займуть усю президію Верховної Ради, заповонять усі коридори Адміністрації Президента, суттєвих змін не буде, бо вони, дисиденти і екс-комуністи, якраз і є найзапеклішими соціалістами за своєю психологією.

Наше суспільство хворе на соціалізм, бо не маємо традиції влади Яфетів, тому що традиції винниченко-драгоманівщини знайшли своїх численних adeptів сьогодні.

Кучма, Мороз, Чорновіл, Пинзеник, Павличко, Юхновський, Філенко, Симоненко, Гриньов — численні опоненти Липинського, друзі Хама та їхні поводири — знову перемагають.

В Україні панує мораль невільників — невільників утилітарних бажань, безпідставних амбіцій, соціалістичних догм і соціалістичних (егалітарних) пристрастей, Хама, який жадає повної свободи від держави.

Загальне виборче право, за яке боролися дисиденти і яке втілювали соціалісти, зрівняло всіх: самотнього Яфета і стоголового Хама; споконвічного українця і прибуду-чужинця, який завтра — дай Боже! — перекотиться кудись далі. Вбога людина, яка не знає свого роду, продовжує бути божеством, ненависть до Пана, без якого не збудуєш

держави, навіть до слова «пан», домінує в суспільстві. Матеріальний достаток і рівність із Хамом — нинішні цінності в Україні, яка ще не стала Україною.

Звинування Ніцше залишаються актуальними.

В'ячеслав Липинський, вважаючи самовладність Богдана Хмельницького за найбільшу його заслугу перед нацією, нагадував нащадкам: «Український народ зумів добитись волі тільки тоді, коли він знайшов для своїх змагань великого й розумного вождя (провідника). І тільки тоді, коли цей великий вождь (провідник) зумів знайти та вибрати найкращих людей і до послуху цим людям усю націю українську прихилити».

Ніхто з перерахованих вище соціал-демократичних «авторитетів», тим більше їхнє оточення, не здатні претендувати на історичну роль вождя нації.

Надію дає те, що традиції не є чимось незмінним. Незважаючи на століття плекання любові до натовпу (народництва, соціалізму, демократії), натовп любитиме Володаря, який прийде.

Це буде не цар і не король, не спадковий монарх — елітні роди українські винищені або ж розчинилися в елітах інших націй. Це буде Вождь на підставі власного права — завдяки своїм достоїнствам, досягненням, заслугам, силі духу і силі власного прикладу.

Він призначить еліту. І український народ визнає своїх героїв.

Може, й не забуде різницю між «Пепсі-колою» та «Фантою», але згадає запах поту, порохи і крові.

Ми віримо в це.

І це наш надійний аргумент.

Київ, травень 1995 р.

РОЗУМ МОЖЕ ОБДУРИТИ

Лист до тернопільського професора

Прочитав Вашого листа. З думками, викладеними в ньому, можна погоджуватися, а можна й заперечити їх. Ви пишете про шовінізм. Справді, огидне явище. Ми, українці, на своїй шкурі відчули, що таке

шовінізм польський, російський, мадярський. А ось українського шовінізму досі не було. Не маємо й держави. А поляки, росіяни, мадяри мають!

Виникає думка: може б, не завадило трохи шовінізму українського — щоб вороги відчули, що і в нас є зуби? Чи далі житимемо за плебейським принципом: «Лучче кривду терпіти, ніж кривду чинити»?

Оця малоросійська «мудрість» й пояснює причини нашої бездержавності, бо держава — це завжди насильство, насамперед проти тих, хто цієї держави не хоче.

Не був українцям притаманний національний егоїзм, не ставили вони над усе державні інтереси! Завше інтереси іншої етнічної спільноти українці ставили вище своїх.

То чи доречний пафос тих, хто обвинувачує українців у шовінізмі чи егоїзмі?

«Не може весь нарід бути винним, — пишете Ви, — не можуть бути винні всі жиди, всі росіяни». Звичайно, Ви маєте рацію. Гаразд, не будемо Ізраїлевих синів — кагановичів, хатаєвичів та інших — звинувачувати в організації Голодомору 1932 — 1933 рр., у репресіях ЧК, де саме вони становили більшість, не згадуватимемо, що євреї у всі віки служили нашим поневолювачам, що сьогодні вони розгорнули шалену антиукраїнську кампанію в контрольованих ними мас-медіа. Не будемо цього робити.

І чого досягнемо?.. Звинувачень українського народу в антисемітизмі. Українці — народ-антисеміт, — продовжують твердити євреї. І поширюють це твердження через контрольовані засоби масової інформації. І змушують слабкодухого Президента України Леоніда Кравчука просити привселюдно у євреїв вибачення «за злочини», які буцімто вчинив проти них український нарід.

Інший приклад. Німці. Народи світу засудили їх за злочини в Другій світовій війні. Вже друге покоління німців, яке у війні участі не брало, розплачується з тими, хто постраждав у ті роки, насамперед з євреями — саме їм переважно надходять компенсації. Отже, відповідає весь німецький народ, навіть те покоління, яке не воювало.

Степан Бандера стверджував, що українці борються не лише з імперіалізмом, а й з російським народом. Бо абсолютна більшість росіян вражені імперською свідомістю. В Україну вони прийшли як окупанти, колоністи, «упорядники» нашого життя. Без них, отих ванек і петрушек,

імперська ідея не вийшла б за межі кремлівських палат, саме вони чинили злочини, убивали і калічили наших рідних.

Поділяючи росіян на шовіністів і демократів, порядних і непорядних, ми приховуємо проблему, розмиваємо образ ворога, панування якого треба скинути.

Уявіть, що в добу Визвольних змагань 1940-х років вояки УПА взяли б дошукуватися, з'ясувати, який окупант кращий, який гірший, якого треба нищити, а якого ні. До чого такий «гуманний» підхід привів би?

Згадайте плакат часів Другої світової війни: «Папа, убей немца!»

Скажете, що це несправедливо, що серед німців були порядні люди?

Погоджуюсь, були. І чимало. Але саме ненависть мобілізувала росіян на перемогу.

Скажете, що зараз інша ситуація, зараз мир. А я скажу: «мир» після поразки!

Сьогодні кожний «мирний» російськомовний росіянин несе нам загрозу: він — найперший русифікатор, він повсюдно — і в державних установах, і з трибуни Верховної Ради — розмовляє російською, він змушує малоросів у його присутності переходити «на общепонятний»... Що вже говорити про політично активних росіян, об'єднаних в РДК, «Русь», «Союз комуністів України»! Вони відкрито борються за закріплення свого привілейованого стану, стають рушійною силою сепаратистського руху.

Російський патріот у нашому війську, СБУ, міліції особливо небезпечний.

Ви пишете про необхідність інтелектуалізації націоналістичного руху. Хто ж проти? Але чи варто так наполегливо робити на цьому наголос? Чи варто ставити цю проблему як найголовнішу? Ви весь час повторюєте: «Первинним є інтелект, для того, щоб наша ідея перемогла, український націоналізм повинен бути не примітивним, печерним, а інтелектуальним».

Нічого подібного! Інтелект завжди був зняряддям волі, її адвокатом. Розум завжди обслуговував інстинкти. Тому й український націоналізм апелює насамперед до почуттів, емоцій, інстинктів поневоленого народу. Апелює зрозумілою мовою, простими поняттями.

Чи варто якимось абстрактними, «високоінтелектуальними» категоріями доводити українському селянинові, що непогано було б побудувати свою державу? Може, природніше звернутися до його

ображених національних почуттів? Адже не розум підказує людині, що вона голодна, що їй холодно, вогко, темно, тісно, невільно, що краще бути не у в'язниці, а на волі. Розум може обманути, посяяти сумнів у доцільності жертв на шляху до свободи.

Хіба не розум підказує, що шлях до визволення кривавий? Хіба не розум підказує, що не можуть бути усі росіяни поганими, адже серед них обов'язково знайдуться чудові люди, прекрасні спеціалісти, турботливі та люблячі батьки, зразкові християни? Вони ж не винні, що їх «використала» Москва, мільйонами спрямувавши в Україну. А євреї? Хіба може таке бути, щоб всі вони не любили українців? А скільки євреїв голосували за вільну Україну! Одна чернівецька єврейка, правда, уточнила — голосували за вільну від таких, як ми, вільну від українських націоналістів.

Отже, розум може обманути, а інстинкт?.. Та кожен хоче підсвідомо, інстинктивно бути сильним, бути зверху, бути господарем своєї землі, держави! Особливо сильні ці почуття в селян, які знають — і люблять! — кожную стежинку у своєму лісі, кожную яругу, полонину. І хоч ягід у горах багато, навряд чи хтось з українців захоче, щоб у заповідному куточку Карпат кацапеня радісно заверещало: «Папа, іді сюда, здесь так многа-а ма-алі-іни!!!»

Погодьтеся: рідне національне середовище необхідне здоровій людині, не безбатченку.

Мені взагалі не хочеться чути чужинецької мови, тим більше що це мова окупантів, гнобителів.

А коли з кожної шпарини споглядає за тобою око приходька, то яке б воно не було голубе, яким би високоосвіченим і набожним не був цей чужинець, щонайменше хочеться в це око зацідити. І нехай підказує розум: «Це зле, не кидай у москаля каменюку. Може, він щиро вважає тебе своїм братом...»

Маємо відкинути сумніви, нав'яні розумом!

Що ж до закидів у «низькопробності», яка проявилася в згодці про таких «друзів» українського народу, як «Світлана Ослоуценко» та «Д. Падличко», то, коли йде боротьба за виживання, чи варто бідкатися, що якийсь метод боротьби вульгарний чи жорстокий?

Якщо перед тобою вороги, вони мають бути знищені, скомпрометовані, вигнані... Остроуценко та Павличко завжди служили російському окупаційному режимові в Україні, закріплювали панування

чужинців, а сьогодні виступають за ядерне роззброєння України, за те, щоб євреї і росіяни жили в Україні краще, ніж українці...

Тепер про причини Ваших сумнівів щодо нашої політичної лінії.

Ви любите своє — в цьому сумнівів нема. Але ж до чужого Ви ставитеся ще краще! Ви пишете: «Та й, зрештою, українська нація далеко не найкультурніша серед інших. І саме такі методи діяльності не додають нам культури, не підносять на вищий щабель цивілізованості. І дуже жаль, що українці не такі, як німці, англійці чи японці».

Та навіть коли б так було, все одно патріот український скаже: моє краще!

Навіщо ж вивищувати чуже над своїм?!

Час позбавитися комплексу провінціалізму!

Та й про яку цивілізацію Ви говорите, на кого закликаєте рівнятися?

Західна цивілізація — це маскультура, яка нівелює особистість, перетворює націю в масу егоїстичних споживачів.

Чи варто нам, народу з великою культурою, «тягнутися» до західної розпусної цивілізації?! Сама лиш постановка питання, що ми, українці, повинні на когось рівнятися, свідчить про Ваш глибинний провінціалізм, готовність бути вічно другим.

Раджу переосмислити свої переконання. Коли ж ми переможемо, тоді і я переосмислю свої: в добу Української націократичної держави не буде потреби говорити все те, про що я писав Вам у своєму листі.

Славсько, Львівщина, 1993 р.

ПРОФАНАЦІЯ СЛОВА, ДЕВАЛЬВАЦІЯ ДІЇ

Скільки слів за останні роки сказано про Україну, про Україну самостійну, вільну, суверенну, невіддєгду, «ні від кого не залежну»! Оці прикметники, якими зловживали лідери демократичної опозиції, не додавали, не посилювали, а знецінювали наш самодостатній символ — «Самостійна Україна».

Хіба треба до слова «самостійний» ще якийсь прикметник?!

Але наші патріоти продовжували підкреслювати свою вторинність — їм не вірилося, що у слові «самостійна» все є. Скажіть: хіба японець говоритиме про свою Батьківщину як про

суверенну та ще й непідлеглу і ні від кого не залежну державу? Та на нього подивляться як на дивака! Бо ж це зрозуміло всім.

А українці з гордістю викрикують «самостійна», а про себе думають: «не зовсім ще». Стверджуємо гордо: «Ми — велика нація», а глянувши на «громадян», які нас оточують, сумніваємося у власних словах. Говоримо: «Соборна Україна», а подумки згоджуємось на сучасні кордони.

Потоки і річки патетичних, патріотичних — і беззмистовних! — слів виплеснуто на люди.

Та дехто повірив, що Україна повинна бути самостійною, соборною державою. І захотів її. А що ж ті, хто закликав, але вкладав у святі слова «українська соборна самостійна держава» «дещо» інший зміст?

Демократичні лідери, колишні советські дисиденти, наговорили за ці роки десятки, сотні тисяч годин про свою любов до України і всіх, хто її населяє: по радіо, телебаченню, на мітингах, на зустрічах. Говорили, говорили, знецінюючи святі слова. Камуфлюючи зміст.

А як інакше сприйняти всі оці нудотні розмови про міжнаціональну злагоду! Про рівність усіх перед законом — і гнобителя, і гнобленого.

Про порозуміння! Це не були слова вождів до поневоленого народу! Це було запобігання ласки в окупанта!

Замість будувати силові структури — переконували ворогів бути хорошими, не стріляти «у своїх братів і сестер», не бити кийками «своїх матерів».

Замість будувати каральні структури — закликали: «Обнімемося, братаймося!» і переконували ворогів любити Україну, «нашу спільну неньку». Бо ж вона нещасна, упосліджена. Ну як її, калічку, не пожаліти!

За потоками слів не видно було діла. Тексти повторювалися, затірались, це вже були копії слів, копії думок, подоба ідей.

Наші лідери навчилися говорити і нічого не казати.

Слухаєш, але нічого не запам'ятовуєш.

Нема за що зачепитися: речення обтічні, слова прилизані. Посковзнутися можна.

Національну революцію пробалакали. А чи доживемо до наступної?

Вони ж продовжують — хоч час уже й помовчати! — повторювати затріпані слова про «суверенну, самостійну, вільну» і необхідність економічних реформ, які «все вирішать».

Вони п'ять років говорили, що «час працює на нас».

Якщо це так, то на вулицях Києва має вже стрімко розливатися українська мова, а під час похорону Патріарха Володимира (Романюка) влада мала б йти в перших рядах із вінками квітів!

Але ж ні: в Києві ходиш годинами і не чуєш рідного слова, а замість вінків влада «ні від кого не залежної України» запропонувала кийки та газ — на голови «братів і сестер». І була так немилосердно, як і в 1988 — 1989 рр., навіть жорстокіше.

Ворог залишається ворогом — попри роки закликів до людяності.

Колишні авторитети демократичної опозиції не задумуються над тим, що вони заподіяли Україні.

Не використавши енергії мас, яка вірила, яка бачила в них апостолів (ім дивилися в рот, ловили кожне слово, ловили подих, ім влаштовували овації. Перед їхніми виступами вставали).

«Час працює на нас, — лагідно повторювали вони, — все буде добре. Треба трохи потерпіти, не піддаватися на провокації. Головне — зберегти мир. Головне — не пролити крові. Не треба нам такої вільної України, за яку пролилася б хоч краплина крові однієї невинної дитини. Час працює на нас».

Чому ж наші лідери все ще в опозиції?!

Чому посадові підвищення отримують вороги: кінахи, шмарови, буднікови?!

Чому катастрофічно зростає кількість розчарованих?!

Чому ж розпадаються ваші партії — якщо час працює на нас?!

Колишні авторитети.

Майбутні маргінали.

Вас уже перекреслили, а ви продовжуєте імітувати, що ви ще не все сказали, що від вас щось залежить.

Актори, акробати, еквілібристи...

Неважливо, хто з них краций. Важливо, що ніхто з них не справдив великих надій тих, хто готовий був йти за ними у вогонь та воду, сліпо виконувати їхні накази.

Але вони не повели ні у воду, ні тим більше у вогонь. Навпаки, весь час застерігали, щоб і інші — не дай Боже! — не обпеклися.

Щоб конфронтації не було навіть у словах! Не треба розпалювати ненависть до росіян, говорили вони, від ставлення росіян до Самостійної України залежить доля України. Треба гуртом будувати! Не можна порушувати спокій в Україні! Бо проллється кров! Головне ж — мир.

А чому ж тоді хорвати і мусульмани б'ються із сербами?

Чому до останнього б'ються чеченці з москалями, якщо головне — мир?!

Значить, не мир головне.

Головне — свобода!

Головне — Самостійна Україна!

Чи можна досягти її, не борючись із ворогом, не вбиваючи того, хто цілиться в тебе?

Згадую епізод 1990 року, коли перед походом до Лук'янівської в'язниці маніфестантів, які хотіли скандуваннями морально підтримати ув'язненого Степана Хмару, котрий оголосив суху голодівку, голова УРП скликав на подвір'я будинку №8, що на Музейному провулку в Києві, членів Проводу УРП і намагався переконати їх, що треба все зробити, щоб люди не йшли до в'язниці, бо там можуть стріляти омонівці, а «ми не готові до такого розвитку подій».

Та до такого розвитку подій вони, оці горе-дисиденти, девальватори слів, фальсифікатори вчинків, ніколи не будуть готові!

Вони своїми діями весь час гасили вогонь Національної революції, не давали розгорітися пожежі національних почуттів. Щоправда, вони не гасили вогонь до кінця, а лишали кілька іскорок, щоб ішов дим, «щоб справа не загасла»...

Хтось обов'язково скаже: дисиденти зробили для України чимало, а їх побивають, інші он нічого не зробили для України, а їх не критикують.

Та чого критикувати гречкосіїв? Вони свою справу роблять, інколи навіть добре.

Але ж дисиденти захотіли стати великими! Президентами Самостійної України, її пророками. То й мусимо бути до них вимогливішими.

Один із них, задиристий півник-козачок, навіть у гетьманський одяг убрався, булаву саморобну взяв у правицю, в Переяслав поїхав. Але вийшов цирк. Відчувши це, здав регалії іншому і, переодягнувшись у костюмчик, пішов «вершити» політику в передпокої владомошців.

На жаль, лідери демократичної опозиції кінця 1980-х р початку 1990-х рр. виявилися ораторами, які не закликали до революції, балакунами, які знецінили, спровокували святі українські поняття.

Вони не наблизили, а віддалили нашу перемогу.

Їхня історична провина полягає в тому, що вони не використали, не захотіли використати, побоюлися використати історичний шанс українців.

І нам тепер треба починати спочатку.

Київ, 26 липня 1995 р.

ПРО БРАТІВ-ГАЛИЧАН ТА НАДДНІПРЯНСЬКИЙ МЕСІАНІЗМ

Галичина завжди була околицею: за часів Русі, Австро-Угорщини, Польщі, за часів ССРСР і нині, після проголошення Самостійної України. Але галичани ніколи не відчували себе провінціалами. Історичний український месіанізм галичан (оце «визволяти братів-українців з московських кайдан») призводив до того, що українці Галичини вважали свій край центром українства. Дехто з них намагався навіть вивисити Львів над Києвом. Це інколи доводило до думок на кшталт: от би хоч на Галичині затримати Українську державу, якщо вже східняки виявилися такими несвідомими.

Хоч «держава Галичина» неможлива, — роздеруть же на шматки добрі сусіди! — але ж ні, дурні голови все ж таки знаходились.

Причиною шляхетного галицького месіанізму, причиною глибоко захованою, не всіма усвідомленою, є відчуття власної неперспективності без Києва, без «старокиївських покладів духу» (Євген Маланюк).

Розумію делікатність цієї теми, передбачаю звинувачення, що такі міркування протиставляють мешканців двох українських країв, але ж від розуміння первородності залежить доля Визвольних змагань...

Роль галичан розумію як роль фермента, каталізатора українського поступу. Без цих дріжджів українське тісто не зійде, державний хліб не буде випечений.

Галичина — життєво необхідна частина України, але серце України, її м'язи, її інтелект — на Сході, до якого (в цьому випадку) включаю і Волинь.

Галичани переконані, що саме вони принесли на Велику Україну світло української національної ідеї, в тому числі й український націоналізм. У це повірили й чимало наддніпрянців — хоч факти промовляють інше.

Українці трохи призабули свою історію. Бо якби згадали, звідки походять творці української нації, то одні не задирали б носа, а інші ним не крутили б. Згадаймо великих, і все стане на свої місця: Богдан Хмельницький, Максим Залізняк, Іван Гонта, Тарас Шевченко (Черкащина); Григорій Сковорода, Іван Котляревський (Полтавщина); Іван Мазепа, Іван Огієнко, Микола Міхновський (Київщина); Леся Українка, В'ячеслав Липинський, Улас Самчук, Валентин Мороз (Волинь); Дмитро Донцов (Мелітополь); Микола Сціборський, Олег Ольжич (Житомир); Іван Липа (Крим), Борис Грінченко (Харківщина), Євген Маланюк (Кіровоградщина), Юрій Липа (Одеса), Василь Стус (Вінниччина).

Народжені в Галичині Іван Франко, Андрій Шептицький, Євген Коновалець, Андрій Мельник, Роман Шухевич, Степан Бандера формувалися насамперед під впливом «східняків» Богдана Хмельницького, Івана Мазепа, Максима Залізняка, Івана Гонти, Тараса Шевченка... Та й сам термін «Велика Україна», який колись використовували в Галичині, багатозначний.

Не хотілось би, щоб тема, яку я порушив, переросла в дискусію... Я просто хочу, щоб українці Сходу усвідомили своє значення, свою силу, свою історичну місію — визволити всі українські терени, включно з Галичиною.

Ми, українці різних областей України, зійдемося на очевидному: політичним центром України є тисячолітній Київ.

Всі інші міста і краї — Галичина, Крим чи Донбас — мусять змиритися з цією реалією. Іншого просто не може бути.

Крим, червень 1995 р.

ПОЛІТИКА «МАЛОГО» ЗЛА

Під час виборів Президента України 1 грудня 1991 р. галичани віддали перевагу Чорноволу перед Кравчуком. Під час виборів Президента 1994 року вже Кравчук вважався меншим злом і Кучма майже не набрав голосів у Галичині.

Минув рік, загострилася боротьба за владу між Головою Верховної Ради Олександром Морозом і Президентом Леонідом Кучмою. На цей раз галичани вже Кучму оцінили як менше зло і вся Галичина щиро бажала йому успіху в боротьбі проти «комуніста» Мороза.

Якщо завтра постане альтернатива Олександр Мороз чи Петро Симоненко, то галичани меншим злом вважатимуть «демократа» Олександра Мороза і під час його приїзду до Львова влаштують овації з квітами — як свого часу Чорноволові, Кравчукові й Кучмі. Може, й булаву піднесуть.

Куди веде такий шлях?

Ось інший ракурс. Чи підніме хтось повстання проти влади, яка відбере в нього курку, через тиждень — качку, а через місяць — бичка? Далі ремствувань на несправедливість справа не піде.

А якщо руйнують села і міста Батьківщини, нищать твоїх рідних, що тоді?

На це питання відповів Шаміль Басаєв — герой чеченського народу...

З малим злом важко почати боротьбу, бо його можна перетерпіти. І воно поширюється. З великим злом боротися легше, бо відступати нікуди.

Народ не повстане, якщо в Україні відберуть частку незалежності, наприклад закордонні активи, будинки посольств і консульств, Чорноморський флот, берегову інфраструктуру Севастополя, сам Севастополь, тактичну, а потім стратегічну ядерну зброю, газосховища... Народ підніметься лиш тоді, коли в нього захочуть відібрати все. Якщо ворог збройно нападе на Україну.

Росія це розуміє, тому обрала стратегію малих перемог: самостійність забирає у нас частинами — під завивання у вічній дружбі. Росіяни вже й назву придумали цій стратегії: м'яка інтеграція України в Російську Федерацію.

Для українців йти шляхом вибору малого зла — це політична смерть. А саме цей шлях обрали українські демократи. До цього змушує їх страх перед великим життям, перед небезпекою, яка може позбавити їх комфорту.

Страх встати на повний зріст і натиснути на гашетку. Страх покласти на кін все, в тому числі життя своє і рідних. Тому й вибирає менше зло, ще й зображує його добром.

Орієнтація на Захід справді незрівнянно менше зло, ніж орієнтація на Росію.

То що, підтримуймо тих, нас покладе під «цивілізований» Захід, що пахне парфумами «Діор», а не під смердючу варварську Росію, яка звалтує і не подякує?..

Демократична братія оспівує американського гвалтівника та його інвестиції під жорсткі політичні умови. Демократи аж вивертаються, зображаючи менше зло як добро, зображаючи насилля над Україною як акт гуманітарної допомоги. Згадаймо хоча б шантаж США з приводу ядерних ракет. З уст удовенків та кучм ми довідалися, як добре буде Україні, коли її поставлять на коліна.

Що ж робити?

Не орієнтуватися на менше зло. Зло будь-яке є злом. Треба рішуче протистояти йому. Та, на жаль, політика «малого» зла введена в ранг державної політики.

Її дотримується й демократична, насправді американська, опозиція.

Хитрування, зважування, вимірювання зла безперспективне — це політика неповноцінних, вона ніколи не приведе до перемоги.

Нам треба рішучих українських політиків, не боязких, наступальних, нам потрібні не політичні крамарі, конформісти, гешефтмахери — торговці своєю ораторською майстерністю, а ідеалісти, які підуть у бій за Україну Миколи Міхновського.

Київ, 3 липня 1995 р.

ЧИ НЕ ЗАПІЗНО ПРИХОДИТЬ ПРОЗРІННЯ?

*Як хочеться написати тільки для українців, —
щоб ніхто інший не міг встромити свого ока...*

Написав я перше речення статті: «Головною нашою проблемою є брак патріотизму в широких верствах українського народу». І раптом згадав, що ця думка, майже тими ж словами, вже висловлена Миколою Міхновським. «Головна причина нещастя нашої нації, — говорив він, — брак націоналізму серед широкого загалу».

Отже, закінчується ХХ ст., а причина нещастя українського народу — в самих українцях, в їхній готовності бути рабом.

Мільйонам українців байдуже, в якій державі жити — російській, українській чи американській. Доцільність створення Української держави для них визначається лише економічними категоріями. Якщо Українська держава забезпечить їх високим рівнем добробуту — то нехай буде.

Якщо більше дешевої ковбаси запропонує Росія, люди потягнуться до неї.

Невже українці з'явилися на цей світ лише для того, щоб перетравити і пропустити через себе тонни ковбаси, горілки і пива? Ідея збереження українського роду перестала бути домінантою?

Небагато українців навколишній світ оцінюють крізь державницьку ідею.

Серед моря «капусти головатої» відчував себе й «один козак з мільйона свинопасів» Тарас Шевченко.

«Бути голосом, волаючим в пустині без відгуку, невесело», — так оцінювала своє перебування серед малоросійської пустелі велика Леся Українка.

«Вмира без відгуку мій крик», — луною озивався Олександр Олесь.

Чи творчість їхня не доходила до народу чи народ виявився байдужим до своїх пророків, але факт залишається фактом: маси тільки чули про Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, але не знають їх. Що вже говорити про інших героїв, які так і не стали національними авторитетами!

Міхновський, Болбочан, Липинський, Донцов, Ольжич, Стус залишаються незаними. Як достукатися, як донести національну правду до тих, хто не хоче нічого знати про своє? До тих, кому чуже рідніше. Хто з пошаною ставиться до Леніна, Сталіна, Жукова, Шварцнегера, Пугачової, Сталлоне...

Традиції перекинництва — вже не одне століття. Яка його причина: невіра у власні сили, надмірна любов до чужого чи страх перед ворогом? Очевидно, все разом. Але насамперед — відсутність патріотизму. Людина, яка не вболіває за рідний край, зрадить цей край.

Зрада прийшла в Україну з верхів.

Лідерів спокушали зрадити Батьківщину, обіцяючи наблизити до передпокоїв «справжньої» еліти. Іван Мазепа таки служив поневолювачам — спочатку в королівських передпокоях Варшави, потім у царських.

Павло Полуботок під час Полтавської битви зрадив Мазепу, який підняв антиросійський прапор повстання. Потім Полуботок продовжив справу Мазепи, але вже було пізно.

Ще у червні 1917-го Симон Петлюра виступав проти створення української армії, проти Миколи Міхновського, який її творив. Невдовзі

Петлюра продовжив справу Міхновського, але час було втрачено: війська Муравйова стояли під стінами беззбройного Києва.

У наступні десятиліття українці в лавах советської армії, НКВД, «стрибків», Спілки письменників України, КГБ громили українство, нищили самостійників. Українець Ярослав Галан боровся проти українських націоналістів, осміював їх.

Українці підняли руку на Миколу Сціборського та Омеляна Сеніка-Грибівського, провідників протибільшовицького підпілля Волині Куца, Шульгу і Шубського, вбили юних націоналістів Гадуса, Федіва та інших. Українець Сташинський ліквідував Ребета та Бандеру, а потім покаявся.

Операцією знищення Романа Шухевича керував українець.

«Ці вбивства, — писала Олена Теліга, — це жахливі наслідки впливу чорного духа руїни, що, починаючи від княжих міжусобиць, нищать хребет і мозок української нації!»

У 1960-х і подальших роках Дмитро Павличко, Володимир Яворівський, Леонід Кравчук, Михайло Косів, Іван Білас громили ОУН-УПА, українську церкву. Нині вони виступають за Українську державу.

Чи не запізно прийшло прозріння? І чи прозріння це?!

А скільки українців до останньої краплі крові боролися проти своєї Батьківщини!

Хотілося, щоб слова «зрада» і «зрадник» зникли з нашої мови. Для цього треба, навіть не очікуючи громадського осуду, карати відступників, карати жорстоко — щоб і іншим не захотілось.

Українських же героїв та їхні подвиги треба славити, романтизувати, ідеалізувати.

Вірю: прийде козак, який кине зерна, що зійдуть і в пустелі!

Крим, серпень 1994 р.

ОСПІВУЙМО УКРАЇНСЬКЕ НАСИЛЬСТВО!

Чому значна частина людей, насамперед молоді, захоплюється фільмами, в яких пропагується насильство? Чому юнаки та юначки радіють, коли бачать, як парує кров, коли удар виявляється смертельним? Чому вони хочуть бути схожими на тих, хто вбиває?

Бо світ шанує сильних, тих, хто зверху, тих, хто може вбити.

Погано не те, що молодь захоплюється фільмами про насильство, погано, що вона не дивиться фільми, які оспівують українське насильство. Бо таких не існує.

А насильство з нашого боку було. Чи варто приховувати героїчну українську історію? Скільки можна наголошувати на гостинності й доброзичливості українців! Не треба говорити, що ми не вміємо нападати першими.

В історії нашого народу є прекрасні перемоги над ворогами.

Згадаймо криваві звитяги Хмельницького, Виговського, Сірка, Болбочана, Шухевича... Невже не можна створити фільм про перемогу гетьмана Виговського над москвинами під Конотопом, про визвольні походи полковника Болбочана, про Перший зимовий похід на окуповану росіянами Україну, про взяття Вознесенська у квітні 1920 р., про отаманів Зеленого, Григор'єва, серіали про холодноярців, Чорних запорожців, про Українську повстанську армію?!

Невже акторам не хочеться хоч на час зіймок стати Гонтою, Струком, Бандерою, накинути зашморг на шию москалеві-«визволителю», випустити кишки жида-чекісту, застрелити «стрибка»-українця?!

Досить сліз, плачів і самогубств за Україну!

Поки не втопилися в сльозах, творімо героїчний кіноепос, оспівуймо українську героїку, яка навіть у зросійщених пробудить гордість за силу козацької зброї, гордість за Україну, покличе повторити подвиги попередніх поколінь.

Якщо ми справді хочемо держави, оспівуймо тих, хто не шкодуючи сил убивав ворогів України!

Пригадую епізод зі спогадів Юрія Горліса-Горського «Холодний Яр», коли повстанці ввіймали жида-чекіста Йослика, вбивцю і ката багатьох селян. І ось тепер він потрапив до рук батька забитого ним сімейства.

Горліс-Горський у подробицях описав, як повстанець у нелюдській спосіб замучив його. Горліс-Горський знехтував т. зв. пристойністю і не поставив три крапки, де інші обірвали б розповідь.

Актори, кінорежисери і сценаристи повинні зрозуміти, що їхнім обов'язком є не тільки довести неминучість кари ворогам України, а й зобразити, як ця кара здійснюватиметься.

Потенційний ворог, побачивши сцену мордувань Йослика, здригнеться, уявивши себе на його місці, й задумається: а чи варто себе підставляти під небезпеку розплати?

На жаль, «Холодний Яр» Горліса-Горського — виняток. Сьогодні пересічний житель України має можливість переглянути фільм чи прочитати книгу, яка прославляє зрадників України, в ліпшому разі — оповідає про страждання нашого народу, голодомори, виставляє напоказ наші виразки, хвороби, нещастя...

І лише «Незборима нація» та «Шлях перемоги» прославляють героїку українства, виховують у юнаків потяг до зброї, романтизують пролиття чужої, ворожої крові.

А фільмів на таку тему зовсім немає...

Без насильства України не побудуємо. Ніколи ворог з доброї ласки не віддасть те, що завоював, за що проливав свою кров.

Після того, як ми силою заберемо у ворога Україну, боротьба не завершиться, адже після кожної окупації зостаються агенти, залишені напризволяще колаборанти, сексоти, російські мафіози та кримінальники... Щоб злочинна біомаса не підняла голову, треба своєчасно включити червоне світло. Російську біомасу треба втихомирити.

Насилля над нею — гуманний акт. Люди оцінять і подякують.

Справедливе насилля будує, організовує, творить. Без нього прогрес неможливий. Насильством будувались усі держави і на ньому вони тримаються. Україна не повинна стати прикрим винятком.

Крим, серпень 1994 р.

СТАТИ НАРОДОМ-ПЕРЕМОЖЦЕМ!

Вольтер твердив, що історія — лише один із жанрів оповідання, написаного з дидактичною (виховною) метою. Вольтер не помилявся, оскільки історики «впродовж віків служили своїм хлібодавцям або, в нашу добу, працювали (й працюють) на суспільні замовлення. До їхнього завдання входило постачати історичне обґрунтування діям суверена, на службі якого вони перебували, звеличувати його рід і його подвиги. Згодом, коли місце суверена зайняла нація або держава, історикун належало обґрунтувати їхні претензії й виховувати гордість за національне минуле» (Лев Білас).

Міфотворці, формуючи свідомість народу в потрібному напрямку, «уточнюють» факти історії, коментують їх. Оці «уточнені» факти інколи

мають величезний вплив на хід історії, значно більший, ніж факти дійсні. Це добре розуміють польські й російські історики, які творять легенди, які мобілізують їхні народи на звершення та деморалізують сусідні народи.

Візьмемо хоча б люблінську легенду про «добровільну злуку Русі з Польщею» або міф про «славну перемогу війська королівського» під Берестечком.

Деякі міфи живуть і сьогодні. Наприклад, про «Велику Вітчизняну війну українського народу» в 1941 — 1945 роках і перемогу українців у травні 1945 року. Або імперський міф про «братерство» українського і російського народів, про їхню спільну колыску і єдину мову. Чи російський міф про Переяславську раду, який ось уже 340 літ працює на Росію, виправдовує поневолення нею України.

У час, коли росіяни поширюють руйнівні для нас міфи, наших істориків закликають бути об'єктивними, сторонніми спостерігачами-дослідниками, а не національними педагогами.

Надмірний об'єктивізм для нас — неприпустима розкіш, особливо тепер, коли мільйони українців святкують разом із російськими загарбниками їхню перемогу в Другій світовій війні.

Я не закликаю до необ'єктивного висвітлення історії: там, де історична правда сприяє мобілізації українства, породжує національну енергію, в цих випадках, зрозуміло, треба бути суворими об'єктивістами.

Але там, де правда шкодить нації та її ствердженню як нації державної, там слід тлумачити, переставляти акценти, наполегливо коментувати і в жодному разі не відбігати далеко від об'єктивізму — історія має бути правдивою або правдоподібною. Берімо приклад із ворога, з російських істориків, серед яких в усі епохи переважали «історики-діячі, історики-педагоги та історики-політики».

Якщо хочемо перемогти в історичному змаганні націй, мусимо бути зацікавленими, небайдужими. Наші історики повинні стати адвокатами Вітчизни, її захисниками. В умовах занепаду українства «пасивний об'єктивізм історика-спостерігача був би морально безвідповідальним» (Лев Білас).

Твори наших істориків мають пробуджувати, ініціювати народний рух за українське щастя, а не об'єктивно висвітлювати «традиції Яреми», бо це призведе до деморалізації народу.

Два роки тому в редакцію «Незборимої нації» один симпатичний український діяч з Рівного прислав розвідку під назвою «Недержавні

традиції Богдана Хмельницького». Він дуже хотів, щоб ми надрукували його, як він вважав, правдиве дослідження про те, що Богдан Хмельницький ніякий не герой. Я це дослідження поклав у папку з назвою «архів».

Через рік автор знову надіслав нам цю статтю, нагадуючи про «борг» редакції. На цей раз я викинув копію статті у смітник, бо не мав наміру руйнувати образ будівничого Української держави. Тоді наполегливий автор надрукував цю статтю в іншій газеті.

Для нього головним було поділитися своїми думками — незалежно від того, чи вони працюватимуть на наш народ, чи руйнуватимуть його.

У державників критерій простий — користь для своєї нації-держави. Для нас правдою є те, що сприяє поверненню українського володаря у свій дім. Тому хоч Михайло Грушевський вважається більшим авторитетом, ніж історик Юрій Тис-Крохмалюк, але версія Михайла Грушевського про бій під Берестечком не патріотична, шкідлива, а отже, менш вірогідна, тим більше що ні Богдан Хмельницький, ні його військо не відчували себе переможеними в тому бою.

Юрій Тис-Крохмалюк справедливо стверджував, що міф про поразку українців під Берестечком створила польська історіографія «голосною пропагандою, що тривала сторіччями». Поляки, зазначає він, склали легенду про свій незвичайний військовий успіх під Берестечком. Таким чином вони і в українській свідомості викликали уявлення про Берестечко як про жахливий розгром українського війська великого Гетьмана.

«Великі перемоги, — пише Юрій Тис-Крохмалюк у книзі «Бої Хмельницького», — дають велику користь і тривкий наслідок. Берестечко дало полякам небагато: трохи каші, м'яса, дві барилки червінців, 18 гармат і до року... Батіг» (себто розгром під горою Батіг від війська Богдана Хмельницького. — *Ред.*). Козаки хоч і відступили з-під Берестечка, але досягли мети, тобто здобули стратегічну перемогу: польське військо не пішло в глиб України, навіть не спробували переслідувати «розбите» військо Б. Хмельницького».

Що ж до переяславської легенди про «злуку українського і російського народів-братів», то В'ячеслав Липинський зауважував, що за інших обставин можна було б створити легенду про «возсоединеніє» з турками. Додам: вона виглядала б природнішою, ніж легенда переяславська про «возсоединеніє» українського, хліборобського з диким монголо-московським народом. Навіть не аналізуючи чернетки проекту Переяславської угоди (сам текст так і не віднайдено), можна зробити висновки, що й після 1654 року Україна була суб'єктом міжнародного

права: наша країна увійшла в коаліцію держав (власне, ініціювала її) зі Швецією, Пруссією, Семигородом, Молдавією, Волощиною і Литвою. І коаліція ця була спрямована проти Московії, Польщі та Криму.

А як пояснити вперту боротьбу між Московією та Україною (після переяславських угод) за оволодіння Пінським повітом чи розгром під Конотопом у 1659 році стотисячної московської армії гетьманом Іваном Виговським?

Вічною дружною, яка зав'язалась у Переяславі?!

Які ж висновки можна зробити сьогодні, в 400-ту річницю з дня народження Гетьмана України Богдана Хмельницького?

Наша історіографія повинна стати сміливішою, відкинути закомплексованість історіографії народів переможених. Ми зобов'язані писати історію українського народу як майбутнього великого народу-переможця.

Нашим історикам слід не длубатися мазохістськи в поразках, а в цей переломний час знаходити історичні аргументи, які б потверджували справедливість наших домагань стати державним народом-переможцем.

Київ, 14 травня 1995 р.

БУДЬМО ПРИКЛАДОМ!

Один із відомих діячів, що нещодавно повернувся з Канади, заявив в інтерв'ю, що коли навесні 1994 року вдасться провести до Верховного Совету 51% демократів, то справа сама собою налагодиться: демократичний уряд «швидко здійснить економічні реформи, виведе Україну з кризи і почне справу великого відродження нації. Цей чоловік навіть не сказав, що оті 51% демократів повинні бути українцями.

Він стверджував, що вихід України з національної кризи — в економічних реформах, у переході до ринкової економіки. Причину українського занепаду він вбачав в економічних факторах: у зниженні виробництва промислових товарів та продовольства. Не в ослабленні інстинкту самозбереження української нації, а в суто матеріальній площині.

Як тільки економічна ситуація поліпшиться, — подібне чуємо і від інших демократичних лідерів, — буде державність, а населення відразу заговорить українською мовою.

У чому ж тоді різниця між правозахисником із двадцятисемирічним тюремним досвідом і обивателем, який теж мислить економічно-ковбасними категоріями?

«Досі я бачив нещастя австрійського парламенту тільки в тому, що в ньому відсутня німецька більшість, — писав у книзі «Майн Кампф» Адольф Гітлер. — Тепер переконався, що сама сутність цієї установи приречена». На думку Гітлера, період існування парламентської демократії завжди збігається із занепадом держави. Парламентаризм, стверджував він, — причина неймовірного напливу нікчемних фігур. «Яке б питання не виникало, все одно вирішуватиме його більшість людей нетямущих та невмілих», — говорив Гітлер.

Те саме бачимо в Україні: політикум до верху наповнений нікчемами, слимаками, самозакоханими павіанами, параноїками самореклами, дисидентами, а ініційовані ними «демократичні перетворення» призвели до децентралізації, ослаблення влади, пограбування України та активізації сепаратистських рухів...

Гасло «спочатку демократія, а потім держава» хибне.

Але як прищепити скаліченому народові пріоритет національних цінностей?

Переконувати слабкого, що треба стати сильним і хоробрим?..

Якщо ми не бажаємо, щоб Україна перетворилася в приватизовану чужинцями територію, без'ядерну, нейтральну, безборонну, «країну» без кордонів і власних національних інтересів, а хочемо міцної авторитетної України, якою б керували українці, то мусимо стати прикладом — прообразом майбутньої Української держави: сильними, непоступливими, де треба — агресивними, об'єднаними організаційно, озброєними національним віровченням.

Ми повинні стати маршовою колоною, ми мусимо розчистити будівельний майданчик від сміття, знищити псів попереднього господаря, а тирана-чужинця посадити на ланцюг.

Гасло «Україна для українців!» Миколи Міхновського має бути втілене сучасним поколінням українців.

Дніпропетровськ, 4-й збір ДСУ

4 грудня 1993 р.

ПРО ГУМАНІЗМ

22 серпня 1994 р. я написав звернення, в якому закликав діячів культури висвітлювати прекрасні епізоди перемог над ворогом, «оспівувати українську героїку, яка пробудить серед українців, навіть зросійщених, гордість за силу козацької зброї, гордість за Україну, покличе їх повторити славні подвиги попередніх поколінь».

Це звернення було опубліковане в різних газетах. Вчора я отримав з Одеси конверт, у який була вкладена газетна вирізка з текстом нашого звернення. На зверненні червоним чорнилом росіянин Воскобойніков написав: «Подонки битые и недобитые! Удел ваш — ходить с битыми мордами и поротой задницей. А у меня, офицера, одна мечта: у стенки стоят недобитые твари — бандеровцы, оуновцы, руховцы и прочая тварь, наложившие в штаны, а я даю команду строю солдат: «По врагам человечества — огонь! А недостреленных — утопить в гавне!» И этот час придет! Будьте уверены, сволочи недораздавленные!»

Вчора я мав розмову з однією чемною, доброю пані зі Східної України.

Вона закликала творити довкола себе добро і переконувала, що зло породжує нове зло.

Ми посперечалися: що таке зло і що таке добро? Підставляти праву щоку, коли б'ють по лівій, — це добро чи зло? Чи українцю виставляти молодшу дочку москалю, який щойно згвалтував старшу? Чи таки варто його вбити? І вбивство цього москаля або, наприклад, офіцера Воскобойнікова з Одеси, який готовий невтомно стріляти і топити українців, — зло чи вияв гуманізму?

Після довгих суперечок ми з цією пані, для якої мир і добро України — найвищі цінності, прийшли до висновку, що гуманним варто бути лише до своїх. До ворогів гуманізм неприпустимий. Не вбити ворога України — це справжній злочин.

Тому, дорогі друзі, хай не здригнеться у вас рука, коли прийде час розплати з ворогами українського народу — воскобойніковими, івановими, чудаїкіними!

Київ, 1 жовтня 1994 р.

МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

Шановні інтелектуали! Сьогодні я уважно вислухав майже всі доповіді і в жодній не помітив тривоги за майбутнє України.

Вашими зусиллями твориться ілюзія, що Українська держава є, що український народ став державним, став господарем на своїй землі. Здається, залишилося зовсім небагато: знизити ціни, не обмежувати зростання заробітної плати, забезпечити права людини — і все буде, як кажуть американці, о'кей. Ніхто: ні академіки, ні політологи, ні народні депутати, ні заступники міністра, ні лідери політичних чи екологічних партій не сказали головного: на нашій землі твориться російська держава під назвою «Україна».

Слабкі — приречені. Слабка Україна ніколи не стане українською, вона може бути лише регіоном сильнішої держави. Чи не тому вороги українського народу, перебуваючи на вищих щаблях влади, роблять все, щоб ослабити, обеззброїти Україну?

Держава українського народу матиме майбутнє, якщо стане сильною.

Україна стане сильною, коли до влади прийде українська еліта, яка матиме політичну волю до перемоги.

Обговорення у Верховній Раді України питання приєднання до ДНЯЗ і результати голосування 16 листопада 1994 р. ще раз підтвердили, що української еліти у владі немає. Невіра в силу українського народу депутатів Верховної Ради, міністрів, голів комісій Верховної Ради, Голови Верховної Ради і, врешті, Президента показала, що з таким «істеблішментом» ми можемо втратити останні ознаки державності.

І мова йде не тільки про комуністів-соціалістів, а й про великих майстрів компромісів і зрад — демократів типу Яворівського...

Сьогодні перед українською елітою, яка ще на шляху до влади, стоїть двоєдине завдання: усунути від влади комуністичну номенклатуру і не допустити до влади номенклатуру демократичну, яка відкрито, не соромлячись, представляє інтереси транснаціонального капіталу, не зацікавленого в існуванні сильної, динамічної конкурентної України.

Якщо Україна має майбутнє, то тільки як могутньої міліарної держави, яка дбайливо охоронятиме країни Східної Європи від Росії...

Сьогодні головне — плекати власну силу, а не розробляти чергові проекти конституцій, соціальних програм чи приватизації, обговорювати майбутнє України. Всі ці проекти не будуть варті й шеляга, якщо влада й далі залишатиметься в руках наших ворогів.

Ми хочемо прийти до влади. Це бажання сильне, всеосяжне, інтегрує.

Поруч із нами всі, кого еднають біль і гордість за Україну.

*Київ, наукова конференція «Майбутнє
України: оцінка ситуації, пошук шляхів розвитку»
19 листопада 1994 р.*

ТВОРИТЬ УКРАЇНСЬКУ ІСТОРІЮ!

Фельдмаршал Гінденбург сказав: «Той, хто хоче творити історію, повинен уміти проливати кров».

Панове офіцери! Нам легко зрозуміти один одного, оскільки я хочу, щоб український народ був організований як армія, керівники якої сповідують політику наступу. Хто весь час обороняється, ніколи не переможе.

Але з подивом помічаю, що серед частини офіцерів побутує якась дивна, наївна думка, що не вони, а партії збудують Україну.

Але ж партії в Україні нежиттєздатні! Вони заповнені демагогами, політичними повіями і пліткарями. Вони не мають коріння в народі. Народ не поважає їх за слабкість, за інтриги й демагогію.

Дивно спостерігати, як деякі офіцери — сильні тілом й чисті душею — йдуть за консультаціями в партійні лавки, де купують і продають голоси виборців, де клерки уявляють себе міністрами, керівниками державного майна.

Ви повинні взяти ініціативу у свої руки.

Тоді, до слова, вирішите свої квартирні та побутові проблеми...

Серед німецьких військових побутувала думка, що прохання — це тільки ввічлива форма наказу.

Панове офіцери! Попросіть Кучму, Мороза, міністрів і депутатів піти на вакації. На кілька років. Щоб вони не плуталися під ногами і дали

можливість навести порядок в Україні, як у своєму підрозділі. Повірте: вони стомилися красти та обманювати народ, вони хочуть відпочити і тільки чекають вашого слова.

Офіцери, творіть українську історію!

*Київ, конференція Київської
організації Спільки офіцерів України*

11 грудня 1994 р.

СЕЛЯНСТВО — ЄСТВО УКРАЇНИ

Сьогодні один доповідач сказав: «Тільки сила силу може збороти». Оце і є головне питання — як створити українську силу, яка перемеле чужу силу?

Чи є такою силою робітництво?

Робітництво України сьогодні деморалізоване, люмпенізоване і денаціоналізоване.

Може, українська інтелігенція?

Інтелігенція слабка, ляклива, зрадлива, переважно російськомовна, орієнтована на Росію або на Америку.

Чи є такою силою селянство? Сказати однозначно «так», на жаль, не можу. Але селянство лишається єдиною нашою опорою, єдиною надією.

Селяни — єство української нації. Саме вони зберегли українську традицію, українську мову, українські звичаї, дух української нації. Але дух української нації традиційно був мілітарним. У XIX ст. дух войовника, «дух козацької шаблі» почав занепадати. У першій половині XX ст. потужне виверження національного героїзму було, але вже 50 років в Україні не було вибуху національних почувань, які формують силу.

Перед селянством, зокрема фермерами, стоїть завдання створення мілітарного осередку нації. І має рацію Сергій Плачинда, коли закликає формувати парамілітарні формування в селах, які б захищали селян і фермерів від рекету, мафії та грабіжників.

Київ, з'їзд єднання вільних селян

20 грудня 1994 р.

РЕФОРМИ: ПАНАЦЯ ЧИ МАНІВЦІ?

Що робити? Попри тонни слів, сказаних українськими політиками, правдивої відповіді на це питання немає.

Одні вбачають вихід «зі складної ситуації» в демократизації суспільства та відсуненні від влади комуністів, інші вважають, що «економіка об'єднає нас», мовляв, проведемо реформи, економіка запрацює, рівень життя підвищиться і проблеми відійдуть на задній план.

Український політикум розділився на «реформаторів» і «нереформаторів»... Але для якого народу стараються реформатори? І чи вирішать їхні реформи українську проблему?

«Реформатори» хочуть зробити добре всім: і патріотам, і окупантам, і байдужим до Батьківщини, тим, хто веде український спосіб життя, і тим, хто стомився від української мови, яка лине з екранів телебачення чи по радіо.

Таким, як жителька м. Сімферополя А. Шевцова, яка «долгое время, урывая от себя, по крохам собирала деньги и наконец приобрела трехпрограммный приемник». Вона, як виявилось, «уже не в состоянии 23 часа в сутки «слухать» про самостоятельность на украинской «мове». Їй хотілось би «слышать Москву и родную речь».

Демократичні реформатори підмінили національну проблему українців проблемою покращення економіки, забезпечення всіх усім. Вони звели Визвольну боротьбу українців до економічних реформ. Замість спрямувати енергію українців на боротьбу з окупантами демократи пропонують створити найсприятливіші умови проживання для них.

Демократи — майстри жонгливання політичними категоріями. Саме завдяки їм у засобах масової інформації ширяться такі терміни, як «багатонаціональний народ України» та «народи України». Таким чином приховується російська окупація нашої Батьківщини, українці — навіть формально! — перестали бути сувереном на своїй землі. Доля України потрапила в залежність від голосів багатомільйонної колони російських окупантів.

Націоналісти змушені були критикувати демократію, хоча в принципі вони не заперечують її, якщо, звичайно, йдеться про традиційну, афінську, етнічну демократію, коли право отримати

громадянство, а відтак і всі політичні та економічні права має лише тубілець, у нашому випадку етнічний українець, або неукраїнець, який заслужив українське громадянство. Нам же нав'язують демократію полірасову, поліетнічну, коли вирішують не тубільці, а грошові мішки інших народів, які прагнуть опанувати наш дім.

Чи готові ми збройно захищати свої права, чи готові ми до війни? Ми не готові навіть до миру. Не готові до миру й сильні нації, для яких Україна — об'єкт наживи. Одна єврейка, коли їй сказали, що ось ви, євреї, вже маєте свою державу, а ми, українці, поки що ні, сказала із жалем: «Да, мы имеем государство, но очень маленькое...»

Ця жінка вибовкала таємницю єврейської раси: необхідність розширення життєвого простору, неминучість єврейської експансії, яка вже розпочалася — через ООН, через МВФ, через Міжнародний банк реконструкції і розвитку, де євреї захопили провідні позиції, через тисячі єврейських громад в усіх країнах світу, через вибори, через засоби масової інформації...

Чи можна за це засуджувати євреїв? Краще засуджувати українців, які допустили такий стан справ у себе на Батьківщині!

Скажете: Коваль — антисеміт. І помилитесь. Адже про євреїв йшлося як приклад. Замість «єврейських впливів» можна вжити поняття «російські впливи» чи «американські впливи».

Українські націоналісти не є антиєврейськими, антиросійськими чи антиамериканськими. Навіщо українське явище характеризувати через префікс «анти»? Українські націоналісти просто не хочуть, щоб представники інших націй порядкували в нашому домі.

Якщо ми бачимо, що «завдяки реформам» власником народного добра стає чужинець, а Україна перетворюється на об'єкт приватизації, значить, геть такі реформи, геть таку приватизацію!

Нам потрібні такі реформи, щоб в Україні порядкував український народ, а не індуси, російський чи єврейський народ. Ми любимо всіх, але порядкуйте у своєму домі!

Отже, на питання «що робити?» є відповідь: плекати силу, розбудовувати українські структури, військові, господарські, пропагандивні, бути разом з нами, а не з тими, що проводять чужинські реформи в Україні.

*Миколаїв, збори українських
націоналістів
5 березня 1995 р.*

ТВОРИМО УКРАЇНСЬКИЙ КАПІТАЛ!

Все більше громадян розуміє, що українська еліта кінця 1980-х — поч. 1990-х рр. морально і фізично втомилася, що розраховувати на неї вже не варто.

Проблемою 1995 — 1996 рр. є радикальна, без жалю, зміна виснажених, спустошених «шістдесятників» на енергійних «дев'яностодесятників», не скалічених тюрмами та психушками, сповнених розуміння власної місії — зробити Україну, сьогодні ще спідлену і рабську, країною героїв.

Попри великі втрати у ХХ ст., українство спроможеться на нових Міхновських, Коновальців, Шухевичів. Навіть тепер, у час занепаду, Україна має своїх авторитетів — Валентина Мороза, Ярослава Дашкевича, Сергія Плачинду, Юрія Шухевича... Але це авторитети думки, слова, позиції... Віримо, надіємося, що їхні ідеї покличуть до життя авторитети мілітарні, які візьмуть на себе ініціативу.

Лише на шляхах мілітаризму, плекання культу українського вояownika можна розраховувати на перемогу. Але визвольний рух, не опертий на кошти, грубі кошти, не має перспективи. Тому необхідно нам, членам різних партій і безпартійним, зробити все можливе, щоб створити сприятливі умови для тих, хто поставив перед собою завдання — витворити, накопичити, нагромадити український капітал. Не важлива партійна приналежність чи політична орієнтація майбутнього українського Терещенка, Симиренка чи Ханенка, важливо, щоб він був українцем і прагнув української України.

Ми мріємо перетворити Україну в простір, сприятливий для українського підприємництва. В Україні повинні домінувати не геншафти, не балашови, а українські скоробагатки. Українські капіталісти повинні відчувати особисту відповідальність за подальший хід української історії. Бо український Визвольний рух без капіталу безсилий.

Ми за державну протекціоністську політику щодо українського підприємництва. Сьогодні ж бачимо протилежне — офіційний Київ проводить протекціоністську політику до інонаціональних структур. З метою протидії ксенофільному курсу нинішньої адміністрації ми й

вирішили покликати до життя гасло ОУН 1930-х років «Свій до свого по своє», під яким ми й хочемо створити Спільку українських підприємців-державників.

Неможливо успішно бізнесувати, коли тобі протистоять організована злочинність і страшний іноземний капітал, який корумпує нашу владу. Наші супротивники давно об'єдналися в клани, мафійні асоціації і рекетирські боївки. Ми ж продовжуємо оспівувати український індивідуалізм...

Якщо навіть наш підприємець здобуде надприбуток, то довго тішитися не доведеться: наїдуть, заберуть, розчавлять. Отже, мусимо творити структури, які захистять наших чикаленків від агресивних конкурентів...

Ми не тільки бажаємо звести до купи українських підприємців-державників, не тільки хочемо перезнайти їх між собою. Маємо на меті утворити структуру, яка б зробила їхні зусилля результативними, поставила їх на такий рівень, щоб вони змогли фінансувати Визвольні змагання українців, перетворити їх у рух агресивний, здатний розчищати шлях до української України.

Львів, Установча конференція

Львівської спілки українських

підприємців-державників

18 березня 1995 р.

СПОВНИТИ «ЗАПОВІТ»!

21 травня ми вшановуємо пам'ять нашого Пророка, але чи можемо похвалитися тим, що здійснили його «Заповіт», головний заклик якого: «Кайдани порвіте і вражою злою кров'ю волю окропіте!»?

Значна частина українців Галичини не погодиться зі мною і скаже, що «Заповіт» Тараса Шевченка виконаний, кайдани порвані, а Україна — нарешті вільна. Скаже так, бо живе в заповіднику українства — Галичині.

А чи задумуються галичани, як живеться свідомому українцю в Донецьку, Луганську, Сімферополі, Запоріжжі, в Києві? Де заповідники українства займають лише кілька сотень квадратних метрів — за адресою осередків українських партій.

Чи знають брати-галичани, що в цих та сотнях інших міст Наддніпрянської України невільно говорити українською мовою? Що за голосно сказане в громадських місцях українське слово можна наштовхнутися на зневагу, образу, а якщо ти слабкий і нерішучий, то будеш ще й побитий.

Українці Наддніпрянщини знають, що кайдани ще не порвані, що вражою кров'ю воля ще не окроплена...

Брати-галичани! Не заспокоюйтесь передчасно. «Заповіт» Тараса Шевченка не здійснений нами!

м. Заліщики на Тернопільщині

21 травня 1995 р.

УКРАЇНЦІ — НАЦІЯ ГЕРОЇВ

Написав я чергову книгу з дещо претензійною назвою «Філософія українства». Розумію, що обов'язково знайдеться хтось — нездатний, лінивий, дурний — і скаже невдоволено: ти дивись, замахнувся!

Так, замахнувся. І кинув. І когось перекинув.

До когось не докинув.

Я, колишній дільничний лікар, українець, можливо, середніх здібностей, раптом, за якихось п'ять років став ідеологом українського націоналізму. Так принаймні кажуть. Люди. Українці. Вороги, щоправда, чіпляють ярлик ідеолога фашизму. Теж почесно. Хоч і не зовсім справедливо. Бо я не італієць.

Я — українець.

Чи пишатися тим, що я українець?!

Мушу пишатися. Хоч ситуація, в яку завели себе українці, не така, щоб бити себе радісно в груди і кричати на весь світ: «Ми — українці!»

Але я пишаюся. Національність зобов'язує.

Я і сусіди моєї нації знаємо, хто такі українці. Прикладів героїчних, кривавих і величних одинаків і тисяч достатньо. Згадати прізвища?

Чи вистачить паперу?!

Українці — нація героїв. Нація зарізяк, насильників, убивць і погромників. Так принаймні свідчать великі нації.

Наші вороги спробували українського пороху. Українського ножа. Зашморга. Вони знають, що це таке. Вони знають, як незручно, коли кишки теліпаються між ногами. Вони знають, що таке утруднене дихання. Тому й складають про нас легенди. Лякають своїх дітей українцями.

А ми наполягаємо, що є мирною нацією гречкосіїв.

Е-е ні, кажуть вони. Бо знають, що це від нашої скромності такі занижені оцінки.

Бо це ми, а не вони забули запах згарищ Умані та сотень інших зажидівлених і польських містечок та сіл, самовільно, без дозволу розкиданих по нашій Україні.

Ми їм снімося. Хмельницький, Гонта і Петлюра регулярно приходять до них уві сні. І Бандера теж! І Шухевич! Хмельницький із шаблею, Бандера із зашморгом.

Вороги кричать зі страху, піднімають всесвітній гвалт.

Вони не перебільшують. Вони бояться! Вони нагадують нам, що українці — сила, страшна сила. Якщо її вивести з рівноваги.

Так, ми нація — погромників! Грубих і нещадних зарізяк. І ми тільки почали роботу!

Нагадую переляканим: погроми ми робили тільки на своїй землі. Не в панській Варшаві, не в Стамбулі, не в Тель-Авіві. Чи вошивій Московії.

То в чому справа?! Чому такий гвалт? Чому протести?!

Невже ми не маємо права зарізати того, хто в нашій хаті нас не хоче?!

Ох, права людини! Серйозний аргумент. Для Сполучених Штатів Америки.

Які постали на кістках аборигенів-індіанців. Для Росії. Яка знищила десятки племен і націй. Яка сьогодні спеціалізується у знищенні чеченських дітей і жінок.

Права людини — це серйозно. Коли мова не про українську людину. А про іншу, яка хоче бур'яном прорости на нашому подвір'ї.

То яка ж філософія українців?

Згадати, хто ми є. Яких батьків діти. Яких дідів онуки.

Згадати про свою силу. Відчути себе сильними. Освіжити почуття наших ворогів. Дати їм нові аргументи нашої сили. Нові жакливі приклади.

Дати їм нові прізвища наших героїв, які звучатимуть аж до Тихого океану.

До Нью-Йорка. До Тель-Авіва. Нових Хмельницьких, Болбочанів і Бандер.

Людей, до речі, освічених і працелюбних. Потенційно мирних. Які хотіли бути дипломатами, вчителями, священиками, журналістами, лікарями.

Але змушені були перервати своє навчання, свою практику. І стали героями.

Великими героями. Великої України. України від, вибачте, паньство, Сяну і — привіт, Грузіє! — по Кавказ.

Грецькосіїв сьогодні в Україні достатньо. Але їм, сіромашним, не дають мирно сіяти гречку під мирним небом синьо-жовтої Вітчизни. З них наполегливо хочуть зробити героїв.

Ще трохи нахабства наших ворогів — і по болоту піде хвиля, і герої будуть.

Тисячі, мільйони героїв.

І будуть у школах Москви інтелігентні вчителі розповідати про безчинства «варварів»-українців...

І з'явиться в декого тверде бажання повернутися до першоджерел.

От тільки квитків купейних уже не буде. Бо залізниці будуть трохи пошкоджені. Доведеться пішки йти. Як сербам із Хорватії в рідний Белград.

Героїв треба. Обов'язково треба. І вони — зачекайте! — будуть!

Оце і вся філософія українців! У героїчному служінні Батьківщині.

А ви думали це щось складне?

Хто зголошується?! Хто хоче стати героєм?! Записую!

ПРО ДІТЕЙ ТА БАТЬКА НАЦІЇ

Жменя землі на голову обраного гетьмана. Символ рівності та демократії. Символ того, що гетьман є слугою козацького товариства. Не провідир, не провідник, не... Гетьман.

Символ безголов'я. Символ майбутніх поразок.

Ми, українці, ще й сьогодні вихваляємось оцією «традиційною демократичністю», яка чомусь ідентифікується з рівністю в правах та обов'язках.

Вихваляємось через недовершеність, в основі якої — козацька апологетика вільної людини, що веде до засунення суспільного інтересу на другий план.

Цим засвідчуємо нерозуміння важливості ієрархії та викликаній нею дистанції. Нерозуміння державотворчого ієрархії — основи життєздатного суспільства.

У Росії ж, яку вважаємо дикою, некультурною, особистість індивіда пригнічувалася державою, інтереси якої були виняткові. Це свідчення Миколи Бердяєва.

Москалі інстинктивно розуміли, що абсолютна воля особи (а цих осіб — мільйони!) призводить до біди. Тому й стали на шлях творення абсолютної монархії, коли сваволя одного придушувала сваволю мільйонів.

Коли ж занепадала влада деспотичного Батька нації, вибухала деспотична енергія мільйонів. І починався російський бунт.

Росія стікала ріками крові, в яких разом з екскрементами плавали носи, вуха, очі, та інший — як виявилось — непотріб. Лише коли знаходився хтось, чия жорстокість перевищувала жорстокість мас, москалі приходили до тями. Вони переконувалися, що не тільки їм можна вбивати, калічити, заливати гаряче олово в горлянку, а що це можуть зробити з ними, повідтинавши перед тим носи та вуха.

І вони «смірялись, каялись, присягали новому царю-батюшке», який впорядковував хаотичне суспільне життя, забороняючи свавільний вияв почуттів. Починалася реанімація «растерзанной Расії».

Московська еліта розуміла, що це швидше тимчасовий відпочинок «после удалой работы», накопичення «новой сілушки». Вони знали, що бунти будуть — пружину не можна довго стискувати.

Чи не тут розгадка феномену російських імперіалістичних війн: принцип пружини, стиснутої в Росії і розпрямленої за її межами? Вихід деструктивної енергії москаля планувався на чужій території, яка знищувалася, спалювалася, заливалася кров'ю. Очі та вуха плавали вже тут. І втихомирений мужик — якщо лишався живим — міг повернутися на рідне, заросле муравою, обійстя і братися до неспішної роботи.

Абсолютна монархія Російської імперії була і є втіленням життєдайної ієрархії, яка втихомирює, нейтралізує або каналізує деструктивну енергію мас у потрібне річище — наприклад, на Кавказ чи в Україну.

Росія нам цікава лише як приклад, приклад загострений, а отже, показовий.

Про українців Євген Онацький писав: «Кожний із нас мав можливість безпосередньо спостерігати, як легко в нас люди гніваються, сердяться, ображаються, захоплюються, як легко вірять різним наклепам, як легко обурюються і — міняють свої політичні орієнтації» («Українська емоційність»).

Це правда. То, може, для нас небезпечна демократія з її референдумами, плебісцитами (опитування «плебсу»?), пресою, яка поширює масове незадоволення, провокує вивільнення людської енергії у вигляді страйків, мітингів, демонстрацій, вуличних побоїщ, зростання злочинності.

Вони, ці ідеологи демократичної влади, шукають у нашій історії прикладів, які б виправдали їхню згубну політику сьогодні. І знаходять. І радіють, як блазні.

І говорять про традиції. Які традиції, друзі?

Згубні для України і вигідні іншому світові?

Діти ви, а не батьки нації. Діти неталановиті, нездалі, малоперспективні, яким вчитися, а не вчити.

Для України гуляйпільська демократія, в основі якої немає ні вміння порядкувати, ні бажання коритися, смертельна. Всі оці «конституції Орлика» — антикваріат. Він цікавий нам як згадка про минувшину, до речі трагічну.

Ми ж дивимося в майбутнє, бо тільки там перспектива, якої хочемо. І не бажаємо шукати виправдання нинішніх трагічних помилок у ганебних традиціях минулого — традиціях «козацької демократії», гуляйпільської махновщини — оцих складових традиції українських поразок.

В основі яких є ота жменя землі на голову гетьмана.

Зрозуміли це лише Богдан Хмельницький — Батько нації, який немилосердно насаджував ієрархію, — та В'ячеслав Липинський, який пропагував деспотичну, самовладну філософію Хмельницького. На жаль, загинув достойний спадкоємець — Тиміш Хмельницький, а Липинський не створив школи. Самодержавної традиції не було витворено. А народ

український не хотів і не хоче підкоритися своїм. Тому й був підкорений чужими, росіянами, еліта яких знала ціну ієрархії.

Українці! Вивчайте історію Росії — там є відповідь на питання, як зробити Україну сильною, неперевершеною, переможною.

Київ, 14 лютого 1996 р.

КОМПЛЕКС «НАРОДУ-ДИТИНИ»

Малороси, в тому числі й політики, завжди прагнуть патерналізму. Навіть тепер, по п'яти роках формальної незалежності, боротьба в Україні зводиться до сутичок за орієнтацію. Якщо кілька століть тому між представниками української еліти йшла боротьба за орієнтацію на Варшаву, Стамбул чи Московію, то нині — за орієнтацію на Сполучені Штати Америки, які виконують роль Блискучої Порти, та на Західну Європу — в ролі блискучої Речі Посполитої. Чимало є й таких, хто орієнтується на «матушку» Росію.

Малоросійські еліти ведуть запеклу боротьбу за «надійнішого» покровителя, продовжують схилити офіційний Київ до визнання протекторату: комуно-соціалісти — демократичної Росії, а демократи, які не здатні керувати самі собою, тягнуться до США та Західної Європи.

Як довго над нами тяжіє комплекс протекторату!

Дивуюся дорослим, які прагнуть, щоб ними опікувалися і ними керували. Малоросійський менталітет подібний до менталітету дитини.

Що властиво дитині? Наївність, безпосередність, мрійливість, сльозливість, любов до казок і колискових, страх перед покаранням, бажання мати вищу інстанцію, яка захистить, допоможе, пояснить...

Впізнаємо себе?

Дитина росте, мужніє, все менше в неї потреби звертатися до вищої інстанції за роз'ясненнями, в дитини виникає бажання повчати, засуджувати. Час і нам сформулювати новий, «дорослий» образ українця, українця, який підійшов до проблеми патерналізму з іншого боку: він нарешті сам захотів стати батьком і запропонував людству своє безкорисливе піклування, турботу, протегування, патерналізм.

Йдеться про зміну української психології — від психології дитини перейти до психології батька, судді, прокурора, консультанта, експерта,

безкорисливого миротворця. Безкорисливість дасть більше прибутків, ніж користолюбство.

Україна вже сьогодні може бути таким посередником-миротворцем: у Молдові, колишній Югославії, Анголі, Косові... Куди б не запросили, скрізь будемо допомагати.

Не треба тільки декларувати своїх стратегічних інтересів.

Зовнішньополітичний успіх прийде. І викличе внутрішньополітичні успіхи.

Ставаймо батьками! Забираймо своє, здобуваймо авторитет, владу, кошти, поширюймо територію українського духу. Шукаймо союзників, а не покровителів.

Якщо ти сильний і щедрий, ти потрібен людям.

Київ, лютий 1996 р.

ОБРАЗ БАЖАНОГО УКРАЇНЦЯ

Образ ідеального українця формують воля до вільного життя, воля до влади, воля до ієрархії, бажання бути корисним своєму народові та віра в його перемогу.

Українцеві треба пояснити, що його життя — це шанс проявити себе в межах нації.

Щоб не стати після смерті «прихованим зображенням», треба встигнути здійснити небуденне, що увіковічить тебе в пам'яті народу — в монетах, пам'ятниках, барельєфах, назвах вулиць... Йдеться про подвиг, чин, про «самоспалення». Але подвижництво має бути неафішоване — просто вір і дій, твори культуру, вбивай окупантів — заради роду, який проявив тебе з потойбічного, космічного, «непроявленого» до життя.

Тихе подвижництво у вигляді служіння близьким, рідним, коханим поширене. На нього здатні переважно матері й бабусі. Але як зробити, щоб оце родинне подвижництво вийшло за межі сім'ї?

Рід же не вичерпується сім'єю. Якщо досягнемо того, що українець радітиме успіхам іншого українця, з яким не знайомий, вважайте, що переможна революція почалася.

Сьогодні цю об'єднавчу, державотворчу функцію, цю роль виконує, здається, лише спорт. Вболівальники-українці, до речі й не тільки,

вболівають за київське «Динамо», за київський «Сокіл», донецький «Шахтар», гандболістів «Мотор-Січі»...

Українські вболівальники під час змагань виділяють тонни адреналіну — настільки переживають за своїх. Так, мабуть, буде й під час запуску українського супутника, перемоги «Мрії» чи «Руслана» на салоні в Ля-Бурже, беззаперечної перемоги української красуні на конкурсі краси «Міс Всесвіт»...

Згадайте футбольний матч київського «Динамо» проти московського «Спартака» в 1994 році. Він перетворився в могутній вибух національного і територіального патріотизму. Сто тисяч людей, з'єднаних одним почуттям — перемогти! Це був грандіозний антимосковський зрив. Російськомовні радісно і грізно ревіли: «Кі-є-єв! Кі-є-єв!!!» Коли диктор начитував прізвиська московських футболістів — свист, тупіт, ненависть переливалися із чаші величезного стадіону на столицю. Над стадіоном лунали антиросійські вигуки. Російськомовні кияни скандували: «Смерть москалям!»

Ащотворилося,коли,програючи0:2,нашівсеждобулисянаперемогу 3 : 2! Бурхлива радість, бажання громити москалів — уболівальників і футболістів. Танці, нестримний вихід енергії, екзальтоване ревіння, радісне, горде демонстрування українських прапорів. Це була не маса, це був український народ, об'єднаний одним почуттям, однією радістю — національною гордістю. В учасників свята не було й крихти доброзичливості до тих, хто не асоціювався з поняттям «наші». Це було таїнство пробудження масового патріотизму українців. Це було таїнство перетворення російськомовного українця на націоналіста, який хотів не тільки поразки московського «Спартака», а й знищення його разом з його вболівальниками та й усією їхньою Росією!

[Минуло 20 років, і вболівальники, насамперед фанати, відіграли вирішальну роль під час Революції Гідності. А вигнавши Януковича, взяли до рук зброю і пішли на фронт битися з москалями. Майданівці й стали тими ідеальними українцями, про яких я мріяв, пришестя яких накликав. Саме вони виявили волю до вільного життя, волю до ієрархії, бажання бути корисними своєму народові та віру в його перемогу.

Залишилося ще виявити волю до влади.

Київ, лютий 1996 р.

СОЦІАЛІЗАЦІЯ МЕНШИН

Ідеологія щирих патріотів застрягла на рівні доісторичної епохи, коли найкращим вирішенням міжплемінних суперечок вважалося знищення ворога або вигнання його з опанованого терену. Згодом до якогось вождя чи мудреця дійшло: а навіщо знищувати чи виганяти, коли можна змусити їх працювати на себе?

Ми не забули Порту з її вірними яничарами — українцями, які боролися проти України. Прикро було, що наша кров-плоть йде на нас із кривими ятаганом. Але чи подумав хто: чому б нам не повторити досвід турецького народу?

Ось інший приклад. Ми бідкаємося, що українці століттями розбудовували і розбудовують російську імперію. Згадуємо тюменські нафтові родовища, де працювали і працюють десятки тисяч українців.

Чому ж ми не допускаємо думки, що українські росіяни могли б розбудовувати нашу економіку, науку? Роботи в Україні вистачить: будівництво, мартени, шахти, рудники, АЕС, наші родовища газу і нафти вимагають кваліфікованих і некваліфікованих рук.

А спорт? Чому б росіянам не прославляти Україну на спортивних майданчиках світу, побиваючи своїх етнічних братів, наприклад московський «Спартак» чи усть-кам'яногорське «Торпедо»? Чому б не проломити череп у змаганні боксерів родичеві з Вязьми?

То чому ж тоді крик? Адже капітан київського «Динамо» Юрій Калитвинцев уже демонструє передовий приклад!

Фізична поразка справжнього чи уявного противника — це добре, але найбільшою нашою перемогою буде його праця на нашу Батьківщину.

Сьогодні москаль в Україні — або паразит, або легіонер.

Наше завдання: збільшити кількість легіонерів, творити з росіян, кримських татар та інших національних меншин патріотів України.

Працювати треба, енергійно, талановито, а не нудно-розпачливо квилити про наші нещастя, про те, що ми «не такі».

Такі. Або станемо такими. Якщо захочемо.

Київ, лютий 1996 р.

СЛИМАК ПРО ГЕРОІВ

Улітку 1996 року під час презентації книги публіцистики Івана Багряного один нешанований мною письменник глибокодумно мовив: «Закінчується час леопардів і національних героїв, наступає час нормальних українців». Цей діяч, натура слабка і перестрашена, слово «нормальний» ужив як антипод «патології героїзму». За його логікою, герої — люди ненормальні.

Автор «геніального афоризму» насмішковано поставив національних героїв поруч із... леопардами, тобто зневажив Тараса Шевченка, Лесю Українку, Богдана Хмельницького, Євгена Коновальця, Петра Болбочана, Романа Шухевича...

Цю людину, яка колись писала доноси на Василя Стуса, президент Леонід Кучма призначив головою Комісії з призначення Державних премій ім. Тараса Шевченка. Тараса Шевченка. Того героя, час якого, за твердженням зрадника, минув.

Лінія на просування та освячення запроданців продовжується. Раніше їх «освячували» Сталінською та Ленінською преміями. Тепер призначають керівниками, які визначають, хто гідний найвищої державної оцінки, а хто ні.

Нині, коли сакральне поняття «Самостійна Україна» підмінене ерзацом — Україною «багатонаціональною», російською, бридко малоросійською, коли Україна мала б волати на всі легені, викликаючи з небуття міфічного героя, який очистив би нашу землю, впорядкував її, поставив на п'єдестал, цей шулер — до речі, письменник! — фривольно каже: час леопардів і національних героїв закінчується!

Та епохи національних героїв вже не було півстоліття!

І в цьому наша проблема! Не в тому, що маса тупа, байдужа, непатріотична. Тому, що не знайшлося Героя, який своїм прикладом змусив би міських та сільських амєб, що здатні лише ділитися-множитися, перетворитися на спраглих слави українців.

А цей грайливий діяч просторікує, що «час героїв закінчується».

Та хто ти такий, обранець біомаси, щоб визначати добу, її межі й рамки?!

Але це емоції... До речі, здорові: патологія має бути відторгнена!

Усе ж я не про це хотів сказати, коли брався за перо, точніше, за клавіатуру комп'ютера. Вважайте це ліричним вступом до майбутньої книги про героїв.

ПРО ДЕРЖАВОТВОРЧИЙ РИТУАЛ УШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ

Коли в народі не плекається культ власних героїв, нічого путнього з нього не вийде. У той же час безмірно шанобливе ставлення до героїв — найвагоміших, найсвідоміших представників народу — є свідченням високорозвинутого суспільства.

Герой викликає в людей захоплення і почуття причетності до його слави, відчуття гордості за цю причетність, тобто формує сам народ, зміцнює його. Вшанування героїв викликає самоповагу громадян і повагу чужинців до нації, яка спромоглася виловити таких видатних особистостей, тобто сприяє авторитетові держави. Культ героїв — фундамент держави, запорука її існування, приклад наслідування для нових поколінь, гарантія з'яви нових героїв, які своїми звершеннями продовжать у віках буття і славу народу.

Керівники Української держави не тільки не вшановують українських героїв, вони навіть не знають їхніх імен. І головне — нинішні правителі недооцінюють значення слави великих попередників, не розуміють значення державотворчого ритуалу вшанування українських героїв.

Вони навіть бояться згадувати деяких з них. Чому?

Оскільки український народ століттями не мав держави і століттями боровся проти окупантів, то саме воїни й полководці становили більшість народних героїв. А ця категорія могла ушануватись тільки воєнними перемогами. Перемоги ж — це масові вбивства ворога. Великі народи з торжеством святкують подібні щасливі моменти у своїй історії. Наше ж керівництво боїться навіть згадувати ці державотворчі епізоди, як-от перемога під Конотопом, коли козаки гетьмана Виговського разом з нашими братами-татарами знищили чи не всю кінну армію Московського царства.

Та цю славу перемогу треба оспівувати й досі! Пісні про перемогу під Конотопом, героїчні поеми про Виговського, драми, кінофільми, романи!

Осанни треба Виговському! Власне, не стільки йому, як нам і наступним поколінням.

Аж ні. Боязко замовчують. Бо ж Москві це може не сподобатись.

І не переконує президента Леоніда Кучму святкування європейськими народами перемоги над Німеччиною в Другій світовій війні.

Святкують нинішні союзники Німеччини. Бучно святкують. Без комплексів. З великим розмахом. І німці піднімають разом з переможцями келихи!

Нині у Президента України є можливість ствердити нашу державу, розробивши і затвердивши Державну програму увіковічення героїв, яка обов'язково повинна включати в себе Всеукраїнський день пам'яті героїв та побудову пантеону, куди має бути перенесено прах видатних українців, могили яких ще можна знайти.

Місце для пантеону є. Герої є. Треба лише рішення президента, який, прийнявши і втіливши це рішення, сам стане великим.

Історія України — це, перефразовуючи Томаса Карлейля, історія українських героїв. Коли ми почнемо писати її на державному рівні?!

ЧЕРЕЗ ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЇВ — ДО ПРАВЛІННЯ ГЕРОЇВ

В Україні офіційно намагаються за інерцією підтримувати формальну повагу до Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка. Зрозуміло, що таке безсердечне вшанування може викликати лише нудьгу, а не гордість. Чи не тому серед обивателів жодна з цих видатних, містичних постатей не сприймається як героїчне втілення власного ідеалу. Замість вимірювати себе цими першоджерельними масштабами сучасний молодий українець за зразок має убогого метиса Кіркорова чи гормонального красеня Шварцнегера, а для радянської людини українського походження мірилом продовжує бути трухляве опудало Леніна — кладовище зморених спірохет.

Владомощі не лише формально вшановують пам'ять великих українців, а ще й прилизують портрети українських титанів, «вивертають» їх, змінюючи до невпізнання. А про діяльність, наприклад, Максима Залізняка, згадують лише скоромовкою і зовсім замовчують героїчне життя в ім'я Батьківщини Миколи Міхновського, Петра Болбочана, холоднорців, Романа Шухевича...

А нам так треба великої людини, яка впорядкує хаотичне життя екс-колонії, витягне Україну з постколоніального багна!

Але людиноподібна живність месії не чекає, спасіння бачить лише в збільшенні кількості кілограмів харчів, пропущених через свій шлунок.

Героїзм не в пошані. Продовжується доба зневаги до національних героїв («Та ще й Гонту зневажає, ледаче ледащо!») і культу чужих опудал та бовванів. Час, коли в пошані все чуже. Час, коли ідеалісти-патріоти видаються підозрілими.

Цей час повинен завершитися катарсисом. Або апокаліпсисом. Гниття вічно тривати не може.

А поки що дружина вимірює чоловіка не кількістю забитих ним ворогів, а кількістю гривень, які він приносить у сімейний бюджет.

Усе ж таки хотів би утриматися від обвинувачень живильного середовища, огидних молекул людей. Який сенс звинувачувати субстрат? Продуктивніше звинувачувати себе, що не зміг зліпити з нього народ. Це можна зробити лише через вшановування героїв, творення питомого українського прикладу.

Отож нашим завданням є повернути власні, сутнісні образи Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, створити сонм українських героїв, згорнути героїзацію ворожих чужинців, водночас сприяючи популяризації видатних постатей дружніх народів, наприклад Джохара Дудаєва, Звіада Гамсахурдіа, Шаміля Басаєва, Салмана Радуєва...

Героїв треба! Великого прикладу! Тоді й молекули виростуть у людей.

Роман КОВАЛЬ

Київ, жовтень 1996 р.

Роман Миколайович
КОВАЛЬ

Дослідник історії Визвольної боротьби українського народу першої половини ХХ століття, краєзнавець, громадський діяч, письменник.

Дата і місце народження: 10 квітня 1959 р., м. Горлівка Донецької області.

Освіта: лікувальний факультет Київського медичного інституту імені Олександра Богомольця (1981).

Досвід роботи:

1982 – 1990: дільничний лікар, старший терапевт і завідувач поліклініки в Києві.

Лютий 1989 – грудень 2014:

Помічник кореспондента радіо “Свобода” Сергія Набоки (02.1989 – 04.1990).

Учасник самвидаву: член редколегії газети “Вільне слово” (1989), редактор газет “Прапор антикомунізму” (1989 – 1990), “Визволення” (1990) та “Нескорена нація” (08.1990 – 12.1993). Редактор газети “Незборима нація” (з 01.1994).

Член Української гельсінкської спілки та НРУ (1989 – 1990), член проводу УРП (1990 – 1991), заступник голови Всеукраїнського політичного об’єднання “Державна самостійність України” (12.1992 – 12.1993), голова ДСУ (12.1993 – 06.2003).

Член Національної спілки журналістів України (1995). Член Національної спілки письменників України (1998). Президент Історичного клубу “Холодний Яр” (01.1997).

Академік Академії наук вищої освіти України (23.12.2013).

Автор книг “Гасла і дійсність” (Київ, 1990), “Чи можливе українсько-російське замирення?” (Стрий, 1991), “З ким і проти кого” (Київ, 1993), “Про ворогів, союзників і попутників” (Київ, 1993), “Підстави націократії” (Київ, 1994), “Філософія українства” (Київ, 1995), “Отамани Гайдамацького краю. 33 біографії” (Київ, 1998), “Отаман святих і страшних” (Київ, 2000), “Повернення отаманів Гайдамацького краю” (Київ, 2001), “Трагедія отамана Волинця” (Київ, 2002; у співавторстві з Костянтином Завальнюком), “Ренесанс напередодні трагедії” (Київ, 2003), “Нариси з історії Кубані” (Київ, 2004), “І нарекли його отаманом Орлом” (Київ, 2005), “Багряні жнива Української революції” (два видання: Київ, 2005; Київ, 2006), “За волю і честь” (Київ, 2005), “Коли кулі співали. Біографії отаманів Холодного Яру і Чорного лісу” (Київ, 2006), “Тернистий шлях кубанця Проходи” (два видання: Київ, 2007; Київ, 2007), “Операція “Заповіт”. Чекістська справа №206” (Київ, 2007), “Отаман Зелений” (три видання: Київ, 2008; Київ, 2011, доповнене; 2014, доповнене), “Таємниця отамана Зеленого” (Київ, 2008), “Отаман Орлик” (Київ, 2010; Київ, 2015), “Петро Дерещук і Дмитро Цвітковський. До історії партизансько-повстанського руху на Уманщині в 1920 – 1924 рр.” (Київ, 2010), “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” (Київ, 2011), “Тиха війна Рената Польового” (Київ, 2011), “Іван Ремболович” (Київ, 2012; Київ, 2013), “Чорний Ворон: п’ять біографій” (Київ, 2013), “Сто облич Самостійної України” (Київ, 2013), “Кризь павутиння змосковщення” (Київ, 2013), “Шевченкіана Михайла Гаврилка” (Київ, 2014), “Сто історій Визвольної війни” (Київ, 2015), “Подебрадський полк” Армії УНР” (Київ, 2015, т. 1; у співавторстві з Віктором Моренцем; Київ, 2016), “Філософія сили” (Київ, 2016).

Редактор-упорядник книг “Невольницькі плачі” Зеновія Красівського (два видання: Київ, 1995; Київ, 2007), “Українські герої” Анатолія Бедрія (1995), “Героїзм і трагедія Холодного Яру” (Київ, 1996), “Кость Блакитний, отаман Степової дивізії” (Київ, 1997), “Записки повстанця” Марка Шляхового (Київ, 1999), “Медвин в огні історії” (Київ, 2000), “Українська афористика” (Київ, 2001), “Рейд у вічність” (Київ, 2001), “Самостійна Україна” Миколи Міхновського (два видання: Київ, 2002; Київ, 2003), “Кубанська Україна” Рената Польового (Київ, 2002), “Кобзарі в моєму житті” Рената Польового (Київ, 2003), “Жага і терпіння. Зеновій Красівський у долі українського народу” (Київ, 2005; у співавторстві з Віктором Рогом), “Душею з вами” Лідії Чучупак-Завалішиної (Київ, 2005), “Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського (Київ – Львів – Дрогобич, 2006; Київ – Дрогобич, 2008; Київ – Дрогобич, 2009; Київ, 2010; Київ, 2011 – тричі; Київ, 2013 двічі; разом 9 видань), “З воєнного нотатника” Якова Гальчевського (Київ, 2006), “50 пісень Віктора Лисовола” (Київ, 2007), “Так творилося українське військо. 10 спогадів учасників Визвольної війни 1917 – 1920-х років” (Київ, 2008), “Гуцули у Визвольній боротьбі. Спогади січового

стрільця Михайла Горбового” (Київ, 2009), “Чорні запорожці. Спогади командира полку Чорних запорожців Петра Дяченка” (Київ, 2010), “Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського (Київ, 2012), “Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Янка Кармелюка Армії УНР” (Київ, 2012), “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (репринтне перевидання 2-го, краківського, 1912 року, видання; Кам’янець-Подільський, 2013; Київ, 2014; Київ, 2015; Київ, 2016), “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” (Кам’янець-Подільський, 2013), “Медвинське повстання” (співупорядник Петро Гогуля; Кам’янець-Подільський, 2014), спогадів Бориса Монкевича “Похід Болбочана на Крим” (Київ, 2014) та збірки поезій Ольги Страшенко “Прочитайте тую славу”.

Автор понад 2500 статей у газетах, журналах, альманахах, наукових збірниках, історичних календарях, енциклопедіях України та української діаспори. Співатор підручника “Історія України. 10 – 11 класи. Матеріали до підручника для загальноосвітніх шкіл” (Львів: Астролябія, 2013). За редакцією Романа Ковалю вийшли книжки Віктора Моренця “Земляки Миколи Міхновського в боротьбі за Українську державу” (Вінниця, 2012) та “Земля, полита кров’ю” (Київ, 2013).

Автор циклів радіопередач “Холодний Яр” (3-й канал Українського радіо, 1997), “Отамани Гайдамацького краю” (1-й канал Українського радіо, 2000 – 2001), “Кубанська Україна” (1-й канал Українського радіо, 2002 – 2004), “Історія, яка не завершується” (радіо “Культура”, 2005, 2004 – 2005), “За Україну, за її волю” (Незалежне радіо Чикаго, 2009 – 2011).

Автор сценаріїв документальних фільмів “Незгасимий огонь Холодного Яру” (реж. Володимир Мошинський, 2001), “Вільне козацтво” (дві серії, реж. Олександр Рябокрис, 2009), “Туцули у Визвольній боротьбі” (реж. Олександр Домбровський, 2009), “Отаман Зелений” (реж. Олександр Домбровський, 2009), “Семен Гризло, звенигородський кошовий Вільного козацтва” (реж. Олександр Домбровський, 2009), “Отамани Холодного Яру” (реж. Олександр Домбровський, 2010), “Юрій Горліс-Горський” (дві серії, реж. Олександр Домбровський, 2010), “Пам’яті шляхетних” (реж. Олександр Домбровський, 2011), “Отаман Ільницький” (реж. Олександр Домбровський, 2012), “Стеком і шаблею” (реж. Володимир Бондаренко, 2013), “Світлі дороги Рената Польового” (дві серії, реж. Олександр Домбровський, 2014), “І повів огонь новий з Холодного Яру” (дві серії; реж. Олександр Домбровський, 2015), “Подебрядський полк” Армії УНР (реж. Олександр Домбровський, 2015), “Літопис боротьби за Українську державу” (дві серії; реж. Олександр Домбровський, 2015), “Яків Орел-Гальчевський” (дві серії; реж. Олександр Домбровський, 2016).

Ініціатор і організатор вшанувань героїв Визвольної боротьби українців за свою незалежність у Холодному Яру та інших місцевостях, спорудження борцям за волю України пам’ятників, меморіальних дощок, відновлення їхніх могил та найменування їхніми іменами вулиць.

Лауреат літературної премії ім. Михайла Стельмаха (2008).

Лауреат Народної Шевченківської премії 2013 року.

Лауреат премії Фонду Тараса Шевченка 2013 року.

Нагороджений відзнакою Народного руху України “За заслуги перед українським народом” I ступеня (2013) та орденом Українського козацтва “Віра”.

Нагороджений почесною відзнакою “За заслуги перед Черкащиною” (№54, 11 квітня 2014 р.).

Нагороджений відзнакою “Холодний Яр” (25 квітня 2015 р.).

**Видання Історичного клубу “Холодний Яр”,
які можна придбати через “Укрпошту”, здійснивши передоплату.
Вартість вказано із врахуванням витрат на пересилку книг замовнику**

Коваль Р., Моренець В. “Подебрадський полк” Армії УНР. До історії Українських січових стрільців, Богданівського та Гордієнківського полків військ Центральної Ради, 1-ї Сірої, 1-ї Запорозької, 2-ї Волинської, 3-ї Залізної, 4-ї Київської, 5-ї Херсонської та 1-ї Кулетметної дивізій Армії УНР, Галицької армії, Вільного козацтва, повстансько-партизанського руху, Запорозької Січі Юхима Божка, Окремого чорноморського коша військ Директорії, Легії українських націоналістів, УВО, ОУН, Карпатської Січі та дивізії “Галичина”. Том 1. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”, “Український пріоритет”, 2015. – 376 с. – (Серія “Видатні українці”. – Кн. 5). – 115 грн. У першому томі енциклопедії вміщено 400 біографій вояків регулярних та іррегулярних українських збройних формацій 1-ї половини ХХ ст. – студентів і випускників Української господарської академії в Подебрадах (Чехословаччина, 1922 – 1932) – і тих воїнів, які прагнули навчатися в подебрадській академії. Серед них було чимало творців української культури – письменників, художників, композиторів, музикантів, акторів, журналістів, редакторів, кооператорів, спортсменів, державних, громадських і театральних діячів.

Коваль Р. Отаман Орлик – 69 грн. / Бібліотека Історичного клубу “Холодний Яр”. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Мистецька агенція “Наш формат”, 2015. – 240 с. – (Серія “Отаманія ХХ століття”. – Кн. 1). – 70 грн. У книжці розповідається про боротьбу проти російських окупантів на Київщині та Поліссі в 1920 – 1922 роках, а саме: про отамана Орлика (Федора Артеменка), отаманів Феодосія Богатиренка, Івана Гайового-Грисюка, Івана Галаа-Голокопитенка, Панаса Голубенка, Олександра Грудницького, Юліана Мордалевича, Антона Рибку, Якова Смутника-Смутненка, Ілька Струка, Іллю Гонтю-Унятовського, генерала-хорунжого Володимира Галкіна, членів Цупкому Капітона Бендрика-Іанжу, Юрка Гриня, Спиридона Орла, Федора Наконечного, Івана Чепілка, Грицька Чупринку, Івана Андруха-“Авраменка” та інших діячів Визвольного руху.

Коваль Р. Сто історій Визвольної війни: Епізоди боротьби УСС, військ Центральної Ради, Армії УНР, повстансько-партизанських загонів та Кубанської армії / Бібліотека Історичного клубу “Холодний Яр”. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Мистецька агенція “Наш формат”, 2015. – 368 с. – (Серія “Отаманія ХХ століття”. – Кн. 7). – 75 грн. Про війну за Українську державу – від Гуцульщини до Кубані, про українсько-російську війну в 1914 – 1930-х роках та звичайних українців, які в боротьбі проти російських окупантів ставали героями. Дослідження засноване на спогадах січових стрільців, вояків Армії УНР, учасників повстансько-партизанського руху та кубанських козаків.

Роман Коваль. “Шевченкіана Михайла Гаврилка” (Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Вінниця: ДП “Державна картографічна фабрика”, 2013. – 104 с., іл. Обкладинка тверда, повнокольорова, повнокольорові форзаці – 73 грн. У виданні йдеться про першу в історії української культури шевченкіану, яку на початку ХХ століття створив Михайло Гаврилко. Протягом 20 років він увічнював Кобзаря в погруддях, пам’ятниках, барельєфах, горельєфах, портретах, плакетках, медальйонах, листівках та у слові. Шевченкіану Гаврилко творив у несприятливих умовах революційного підпілля, тюрем, еміграції, війни 1914 – 1918 рр. та російської окупації 1919 – 1920 років.

Борис Монкевич “Похід Болбочана на Крим”: Спогади / Редактор-упорядник Р. М. Коваль. Бібліотека Історичного клубу “Холодний Яр”. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Київ, “Наш формат”, 2014. – 272 с.; іл. – (Серія “Українська воєнна мемуаристика”. – Кн. 7) – 69 грн. Наклад 2000 пр. Обкладинка тверда, повнокольорова, повнокольорові форзаци, 127 світлин та 11 карт. У виданні йдеться про переможні походи полковника Петра Болбочана на Київ, Полтаву, Харків, Запоріжжя, Мелітополь, форсування Сиваша, визволення Криму від російських окупантів, тріумфальну зустріч запорожців у Сімферополі, про вигнання російських окупантів з Донбасу. Це книжка про бойову співпрацю з німецьким військом у боротьбі проти більшовицької Москви. Події відбуваються у першій половині 1918 року. У книжці вміщено також спогади бойових побратимів полковника Болбочана і сотника Монкевича – старшин запорожців Степана Самійленка, Івана Дубового, Никифора Авраменка, Всеволода Петріва, Володимира Сікевича, Петра Содоля-Зілинського та козака-болбочанівця Бориса Антоненка-Давидовича.

Роман Коваль. Крізь павутиння змосковщення (Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Вінниця: ДП “Державна картографічна фабрика”, 2013. – 352 с., іл. Обкладинка тверда, повнокольорова – 68 грн. У книжці опубліковані спогади члена Революційної української партії Павла Крата про його молоді літа на Полтавщині наприкінці ХІХ – на початку ХХ століть та матеріали до біографії генерал-поручника Армії УНР Михайла Крата, котрий, як і його двоюрідний брат Павло, прорвавши “павутиння змосковщення”, став на шлях служіння рідному народові. У виданні вміщено також біографії інших членів родини Кратів, учасників Визвольної боротьби, а саме: Миколи, Олександра, Василя й Олександри Палієнків, Євдокії Крат, Павла Терещенка, спогади Михайла Крата про своїх бойових побратимів, а також поезії Павла Крата, його поему “Січинський у неволі” та автобіографічні оповідання, а також нариси Романа Ковалю “Доля Павла Крата” і “Генерал-лицар Михайло Крат”. Книжка буде цікава дітям, бо значна її частина присвячена дитячим і юнацьким рокам Павла Крата з його пригодами, бешкетами, першим коханням, бійками і дуелями.

Роман Коваль, “100 облич Самостійної України” (Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; “Український пріоритет”, 2013. – 432 с., іл.; тверда повноколірна обкладинка) – 68 грн. У книжці йдеться про людей, які творили Українську державу в роки Другої світової війни та в 1989 – 2013 роках, – про членів ОУН, воєнів та командирів УПА, старшин дивізії “Галичина”, про письменників, кобзарів, художників, скульпторів, акторів, лікарів, редакторів, істориків, краєзнавців, науковців, журналістів, інженерів-винахідників, педагогів, екологів, фольклористів, етнопсихологів, народних депутатів України, дипломатів, нащадків вільних козаків, повстанських отаманів, воєнів Армії УНР, дивізійників, членів Центральної Ради та Гетьмана України Павла Скоропадського. Перед внутрішнім зором читача пройдуть легендарні учасники збройної боротьби проти російських окупантів Микола Лебідь, Василь Кук, Василь Галаса, Марія Савчин, Мелетій Семенюк, Мирослав Симчич, Михайло Зеленчук, Леонід Муха, Святомир Фостун, Володимир Малкош, Мар’ян Голембієвський, Юрій Борець, Данило Шумук, Марія Омелян, Зеновій Красівський, в’язні російських тюрем Анатолій Лупиніс, Василь Рубан, Іван Гнатюк, Михайло Іванченко, Олексій Нирко, Ольга Косовська-Михайличенко, Галина Грабець, Петро Хмарук, Василь Овсієнко, Євген Соколовський, Таїсія Калагурська, Ірина Калинець, Павло Скочок, Михайло Горинь, Ганна Караташ, Іван Кандиба, Левко Горохівський, Василь Барладяну, Ярослав Гомза, Степан Сапеляк, Василь Лісовий та інші визначні українські особистості.

ЩО ТАКЕ АЗОВСЬКИЙ РУХ

Ми всі були ідеалістами ще до революції. Хтось тоді був членом націоналістичного гурту, хтось представником молодіжної субкультури, а хтось — просто позаорганізаційним активістом. Зимовою революцією 2013/2014 рр. була зроблена нашими руками. В ті дні ми вперше зійшлись до купи, тоді ще ситуативно. Донбаська війна міцно поставила нас всіх в один стрій — когось у фронтові лави добровольців, когось — у тиллові мережі волонтерів.

2014 рік перетворив нас з розпорошеної купи пасіонаріїв у залізно здисципліновані шеренги батальйону, а потім і полку «Азов». За цей час і нашими зусиллями добровольчий підрозділ у чорній формі з арматурами в руках перетворився на найбільш боєздатну військову формування по обидва боки фронту. Але цього мало. Історія твориться на фронті і в тилу одночасно. Тож на наших плечах сьогодні величезний тягар — ми тримаємо в своїх руках саме існування країни і майбутнє українських дітей. І від нашої рішучості й організованості залежить чи буде існувати Україна взагалі і яке місце в ній посядуть українці.

Навколо батальйону, а згодом полку «Азов» за рік виросла ціла мережа тиллових структур, які весь цей час не дублювали, а виконували за державу її функції. Так само як добровольці у найрішучіший момент для країни без жодних можливостей і гарантій взяли на себе роль українських силових структур.

За цей рік ми, українські пасіонарії (добровольці та волонтери), почали будувати нову державу, державу в державі, так само без сторонньої допомоги й на власний ризик. Будували ми її з власних сил та ідей, в загальних рисах виражених гаслами національної єдності і соціальної справедливості, гармонічно поєднаних у символі Ідея Нації, символі єдиного добровольчо-волонтерського загальнонаціонального руху, відтепер — Азовського руху!

ЦИВІЛЬНИЙ КОРПУС «АЗОВ»
МАЙБУТНЄ НАЛЕЖИТЬ НАМ!

azov.press
(044) 333 33 23
CivilCorpsAzovOffice@gmail.com

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплачуй газету «Незборима нація»!

Її редактор Роман Коваль — дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета — про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб «Холодний Яр».

Газета виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 33545.

Передплачуй «Незбориму націю» і для своїх друзів та рідних — допоможи їм пізнати історію боротьби українців за свою свободу.

Газета «Незборима нація» в Інтернеті:

<http://nezboryma-naciya.org.ua/>

www.facebook.com/NezborymaN

Холодний Яр
ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ

Науково-популярне видання

Коваль Роман Миколайович

ФІЛОСОФІЯ СИЛИ

Есеї

Редактор *Надія Овчарук*

Художнє оформлення і макет *Марк Мельник*

Підписано до друку 10.04.2016
Формат 297x420/4. Ум. друк. арк 4.
Наклад 1000 прим. Замовлення №2414

Видавець: ТОВ «Домінант»,
15600, Україна, м. Мена, вул. Армійська, 23
тел./факс: (4644) 3-15-55, 3-14-44, 3-30-55
e-mail: dominant@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:
серія ДК №3992 від 25.02.2011 р.

Видання підготовлене до друку
редакцією газети «Незборима нація» та Історичним клубом «Холодний Яр»
03049, Київ, вул. Курська, 20, кв. 14, тел./факс 242-47-38.
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

© Коваль Р. М., автор, передмови, примітки, 2016
© Мельник М.Ю., обкладинка, верстка, 2016
© «Орієнтир», 2016

ISBN 978-966-2610-71-0

Холодний Яр

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ

Книга являє собою роздуми про причини минулих поразок і шляхи майбутньої української перемоги.

В основу «Філософії сили» лягли праці Романа Ковалю «Підстави націократії» (1994), «Філософія українства» (1995) та деякі неопубліковані статті початку і середини 1990-х років.

Рекомендовано Історичним клубом «Холодний Яр» і полком «Азов» для вивчення в середніх і вищих навчальних закладах Міністерства оборони України, МВС, Національної гвардії і Патрульної поліції.

ISBN 978-966-2610-71-0

9 789662 610710

